

Dziennik Urzędowy L 109

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 50

26 kwietnia 2007

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 450/2007 z dnia 16 kwietnia 2007 r. dotyczące zawarcia Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Gabońską 1
- Umowa o partnerstwie w sprawie połowów między Republiką Gabońską a Wspólnotą Europejską 3
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 451/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. kończące częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych stosowanych względem przywozu ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej 8
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 452/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy 12
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 453/2007 z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie określenia współczynników korygujących stosowanych od dnia 1 lipca 2006 r. do wynagrodzeń urzędników, pracowników zatrudnionych na czas określony i pracowników kontraktowych Wspólnot Europejskich oddelegowanych do pracy w krajach trzecich, jak również niektórych urzędników pozostających na stanowiskach w dwóch nowych państwach członkowskich przez okres do dziesięciu miesięcy od ich przystąpienia 22
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 454/2007 z dnia 25 kwietnia 2007 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 28
- ★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 455/2007 z dnia 25 kwietnia 2007 r. dotyczące klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej 30
- Rozporządzenie Komisji (WE) nr 456/2007 z dnia 25 kwietnia 2007 r. określające przyznanie pozwoleń na wywóz dla niektórych przetworów mlecznych przeznaczonych na wywóz do Republiki Dominikańskiej w ramach kontyngentu określonego w art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1282/2006 32

DECYZJE

Rada

2007/249/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 19 marca 2007 r. zmieniająca decyzję 2001/822/WE w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską 33

2007/250/WE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 16 kwietnia 2007 r. upoważniająca Zjednoczone Królestwo do wprowadzenia specjalnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej 42
-

IV Inne akty

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

- ★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 328/05/COL z dnia 20 grudnia 2005 r. zmieniająca po raz pięćdziesiąty trzeci zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa poprzez wprowadzenie nowego rozdziału 18C: Pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych 44
-

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do decyzji 2006/609/WE z dnia 4 sierpnia 2006 r. ustalającej orientacyjny podział środków przydzielonych państwom członkowskim na zobowiązania wynikające z celu europejskiej współpracy terytorialnej na lata 2007–2013 (Dz.U. L 247 z 9.9.2006) 51
- ★ Sprostowanie do decyzji Komisji z dnia 20 stycznia 2006 r. ustanawiającej szczegółowe zasady wykonania decyzji Rady 2004/904/WE w odniesieniu do warunków uprawniających do wydatków w kontekście działań współfinansowanych przez Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców wdrażany w państwach członkowskich (notyfikowanej jako dokument nr C(2006) 51/1 wersja ostateczna) (Dz.U. L 162 z 14.6.2006) 51
- ★ Sprostowanie do decyzji Komisji z dnia 20 stycznia 2006 r. ustanawiającej szczegółowe zasady wykonania decyzji Rady 2004/904/WE w odniesieniu do procedur dokonywania korekt finansowych w kontekście działań współfinansowanych przez Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców (notyfikowanej jako dokument nr K(2006) 51/2 wersja ostateczna) (Dz.U. L 162 z 14.6.2006) 52

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 450/2007

z dnia 16 kwietnia 2007 r.

dotyczące zawarcia Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Wspólnotą Europejską a Republiką Gabońską

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

Artykuł 2

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 37 w związku z art. 300 ust. 2 i ust. 3 akapit pierwszy,

Wielkości dopuszczalnych połowów ustalone w protokole do umowy zostają rozdzielone pomiędzy państwa członkowskie w następujący sposób:

uwzględniając wniosek Komisji,

Kategoria połowów	Rodzaj statku	Państwo członkowskie	Licencje lub kwoty
Połowy tuńczyka	Taklowce powierzchniowe	Hiszpania	13
		Portugalia	3
Połowy tuńczyka	Sejnery chłodnie do połowu tuńczyków	Hiszpania	12
		Francja	12

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Wspólnota i Republika Gabońska wynegocjowały i parafowały Umowę o partnerstwie w sprawie połowów przyznającą rybakom ze Wspólnoty wielkości dopuszczalnych połowów na wodach należących do Republiki Gabońskiej.
- (2) W interesie Wspólnoty leży zatwierdzenie wspomnianej umowy.
- (3) Należy określić metodę rozdziału wielkości dopuszczalnych połowów pomiędzy państwa członkowskie,

Jeżeli wnioski o wydanie licencji z tych państw członkowskich nie wyczerpią wszystkich wielkości dopuszczalnych połowów ustalonych w protokole, Komisja może uwzględnić wnioski z innych państw członkowskich.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 3

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Wspólnoty Umowę o partnerstwie w sprawie połowów między Republiką Gabońską a Wspólnotą Europejską.

Państwa członkowskie, których statki dokonują połowów na mocy niniejszej umowy, powiadamiają Komisję o ilościach każdego z zasobów złowionych w gabońskiej strefie połowowej zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 500/2001 z dnia 14 marca 2001 r. w sprawie ustanowienia szczegółowych zasad stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2847/93 w odniesieniu do monitorowania połowów statków rybackich Wspólnoty na wodach państw trzecich i na pełnym morzu ⁽¹⁾.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie siódmego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Tekst umowy jest dołączony do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 73 z 15.3.2001, str. 8.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 kwietnia 2007 r.

W imieniu Rady
H. SEEHOFER
Przewodniczący

UMOWA O PARTNERSTWIE
w sprawie połowów między Republiką Gabońską a Wspólnotą Europejską

REPUBLIKA GABOŃSKA, zwana dalej „Gabonem”,

i

WSPÓLNOTA EUROPEJSKA, zwana dalej „Wspólnotą”,

zwane dalej „Stronami”,

UWZGLĘDNIAJĄC ścisłą współpracę między Wspólnotą a Gabonem, w szczególności w kontekście umowy z Kotonu oraz ich wspólne pragnienie dalszego rozwijania i utrzymywania tych stosunków;

UWZGLĘDNIAJĄC pragnienie Stron wspierania racjonalnej eksploatacji zasobów połowowych w drodze współpracy;

BIORĄC POD UWAGĘ Konwencję Narodów Zjednoczonych o prawie morza;

ZDECYDOWANE stosować decyzje i zalecenia wydane przez Międzynarodową Komisję ds. Ochrony Tuńczyka Atlantyckiego zwaną dalej „ICCAT”;

MAJĄC ŚWIADOMOŚĆ znaczenia zasad ustanowionych w kodeksie postępowania odpowiedzialnego rybołówstwa przyjętego na konferencji FAO w 1995 r.;

ZDECYDOWANE współpracować we wspólnym interesie na rzecz wprowadzenia odpowiedzialnego rybołówstwa w celu zapewnienia długotrwałej ochrony i zrównoważonego wykorzystywania żywych zasobów morskich;

PRZEKONANE, że taka współpraca musi przyjąć formę inicjatyw i środków, które podejmowane wspólnie lub niezależnie przez każdą ze Stron będą się wzajemnie uzupełniać, zapewniając spójność polityk i synergii podejmowanych starań;

ZDECYDOWANE ustanowić w tym celu dialog w celu określenia sektorowej polityki w dziedzinie rybołówstwa przyjętej przez rząd Gabonu oraz ustalić stosowne środki gwarantujące skuteczne wdrażanie tej polityki oraz zaangażowania podmiotów gospodarczych i społeczeństwa w jej realizację;

PRAGNĄC ustanowić zasady i warunki dotyczące działalności połowowej statków Wspólnoty na wodach Gabonu oraz wsparcie Wspólnoty dla wprowadzenia odpowiedzialnego rybołówstwa na tych wodach;

ZDECYDOWANE nawiązać bliższą współpracę gospodarczą w zakresie rybołówstwa i działań pokrewnych, poprzez wprowadzenie i rozwój wspólnych przedsięwzięć, w które zaangażują się przedsiębiorstwa obu Stron,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Przedmiot

wykorzystywanie zasobów połowowych oraz rozwój sektora rybołówstwa w Gabonie,

Niniejsza umowa określa zasady i procedury dotyczące:

— współpracy gospodarczej, finansowej, technicznej i naukowej w dziedzinie rybołówstwa mającej na celu wprowadzenie odpowiedzialnego rybołówstwa w strefach połowowych Gabonu, gwarantującej ochronę i zrównoważone

— warunków dostępu wspólnotowych statków rybackich do wód Gabonu,

— współpracy w zakresie kontroli rybołówstwa na wodach Gabonu mającej zapewnić przestrzeganie powyższych zasad, skuteczność środków gwarantujących ochronę zasobów połowowych i zarządzanie nimi oraz zapobieganie nielegalnym, nieudokumentowanym i nieuregulowanym połowom,

— partnerstwa pomiędzy przedsiębiorstwami ukierunkowanego na rozwój działalności gospodarczej w sektorze rybołówstwa i działań pokrewnych, we wspólnym interesie Stron.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej umowy:

- a) „organy Gabonu” oznaczają rząd Gabonu;
- b) „organy Wspólnoty” oznaczają Komisję Europejską;
- c) „wody Gabonu” oznaczają wody podlegające w dziedzinie rybołówstwa zwierzchnictwu lub jurysdykcji Gabonu;
- d) „statek rybacki” oznacza jakikolwiek statek wyposażony w narzędzia połowowe do eksploatacji, w ramach działalności gospodarczej, żywych zasobów wodnych;
- e) „statek wspólnotowy” oznacza statek rybacki pływający pod banderą państwa członkowskiego i zarejestrowany we Wspólnocie;
- f) „wspólny komitet” oznacza komitet złożony z przedstawicieli Wspólnoty i Gabonu, którego zadania opisano w art. 9 niniejszej umowy;
- g) „przeładunek” oznacza transfer części lub całości ładunku ryb ze statku rybackiego na inny statek rybacki na morzu lub w porcie;
- h) „nadzwyczajne okoliczności” oznaczają okoliczności inne niż przyczyny naturalne, pozostające poza rozsądną kontrolą Stron i uniemożliwiające wykonywanie połowów na wodach Gabonu.

Artykuł 3

Zasady i cele związane z wprowadzaniem w życie niniejszej umowy

1. Strony zobowiązują się do popierania odpowiedzialnego rybołówstwa na wodach Gabonu, opartych na zasadach niedyskryminowania flot działających się na tych wodach, bez naruszenia porozumień zawartych pomiędzy krajami rozwijającymi się w ramach jednego regionu geograficznego, włącznie z wzajemnymi umowami połowowymi.

2. Strony współpracują na rzecz określenia i wprowadzenia w życie polityki rybołówstwa sektorowego przyjętej przez rząd Gabonu i w tym celu przystąpią do dialogu politycznego dotyczącego koniecznych reform. Strony konsultują się wstępnie w celu przyjęcia ewentualnych środków w tej dziedzinie.

3. Strony współpracują także, w zakresie ocen *ex ante*, bieżących i *ex post* środków, programów i działań realizowanych na podstawie postanowień niniejszej umowy, prowadzonych wspólnie lub jednostronnie.

4. Strony zobowiązują się do zapewnienia, by postanowienia niniejszej umowy były wprowadzone w życie zgodnie z zasadami ładu gospodarczego i społecznego oraz przy poszanowaniu stanu zasobów połowowych.

5. W szczególności zatrudnienie marynarzy gabońskich lub z krajów AKP na statkach wspólnotowych podlega Deklaracji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczącej podstawowych zasad i praw w pracy, której przepisy stosuje się do umów o pracę oraz ogólnych warunków zatrudnienia. Dotyczy to w szczególności swobody zrzeszania się i skutecznego uznawania prawa do negocjacji zbiorowych pracowników oraz likwidacji dyskryminacji w odniesieniu do zatrudnienia i zawodu.

Artykuł 4

Współpraca naukowa

1. W okresie obowiązywania niniejszej umowy, Wspólnota i Gabon współpracują na rzecz monitorowania zmiany stanu zasobów w gabońskich strefach połowowych.

2. Obie Strony, na podstawie zaleceń i uchwał przyjętych przez Międzynarodową Komisję ds. Tuńczyka Atlantyckiego (ICCAT) oraz w świetle najlepszych dostępnych opinii naukowych, przeprowadzają konsultacje w ramach wspólnego komitetu przewidzianego w art. 9 umowy w celu podjęcia, w razie potrzeby, po odbyciu posiedzenia naukowego oraz za obopólną zgodą, środków służących zrównoważonemu zarządzaniu zasobami połowowymi, mających wpływ na działalność statków Wspólnoty.

3. Strony zobowiązują się do przeprowadzania wzajemnych konsultacji bezpośrednio, w tym na poziomie podregionalnym w ramach COREP (Regionalny Komitet ds. Rybołówstwa – Zatoka Gwinejska), lub w ramach właściwych organizacji międzynarodowych, w celu zapewnienia zarządzania żywymi zasobami Atlantyku i ich ochrony oraz współpracy w zakresie związanych z nimi badań naukowych.

Artykuł 5

Dostęp statków wspólnotowych do łowisk na wodach Gabonu

1. Gabon wyraża zgodę na działalność połowową prowadzoną w jego strefie połowowej przez statki wspólnotowe zgodnie z niniejszą umową oraz protokołem i załącznikiem do niniejszej umowy.

2. Działalność połowowa na podstawie niniejszej umowy podlega przepisom obowiązującym w Gabonie. Organy Gabonu powiadamiają Wspólnotę o wszelkich zmianach tych przepisów.

3. Gabon zobowiązuje się do podjęcia wszelkich odpowiednich kroków w celu zapewnienia skutecznego stosowania postanowień dotyczących kontroli połowów przewidzianych w protokole. Statki wspólnotowe współpracują z organami Gabonu odpowiedzialnymi za prowadzenie takiego monitorowania.

4. Wspólnota zobowiązuje się do podjęcia wszelkich odpowiednich kroków w celu zapewnienia przestrzegania przez jej statki postanowień niniejszej umowy, jak też przepisów dotyczących połowów na wodach, które podlegają jurysdykcji Gabonu.

Artykuł 6

Licencje

1. Statki wspólnotowe mogą dokonywać połowów w strefach połowowych Gabonu, jedynie jeżeli posiadają licencję połowową wydaną na mocy niniejszej umowy i dołączonego do niej protokołu.

2. Procedura uzyskiwania licencji połowowej dla statku, obowiązujące podatki i sposób dokonywania płatności mające zastosowanie do armatora określone są w załączniku do protokołu.

Artykuł 7

Rekompensata finansowa

1. Wspólnota, zgodnie z warunkami określonymi w protokole i załącznikach do niniejszej umowy, przekazuje rekompensatę finansową na rzecz Gabonu. Jednorazowa rekompensata finansowa określana jest na podstawie dwóch elementów, dotyczących odpowiednio:

a) dostępu statków wspólnotowych do strefy połowowej i zasobów połowowych Gabonu; oraz

b) wsparcia finansowego Wspólnoty na rzecz promowania odpowiedzialnego rybołówstwa i zrównoważonego wykorzystania zasobów połowowych na wodach Gabonu.

2. Część rekompensaty finansowej, o której mowa powyżej w ust. 1 lit. a), określa się, mając na uwadze cele związane z sektorową polityką w dziedzinie rybołówstwa określone przez rząd Gabonu, ustalone za porozumieniem obu Stron zgodnie z postanowieniami protokołu oraz zgodnie z rocznym i wieloletnim programem realizacji tej polityki.

3. Rekompensata finansowa wpłacana jest przez Wspólnotę raz na rok zgodnie z zasadami określonymi w protokole, z zastrzeżeniem postanowień niniejszej umowy i protokołu dotyczącego ewentualnej zmiany jej wysokości z powodu:

a) nadzwyczajnych okoliczności;

b) redukcji wielkości dopuszczalnych połowów przyznanym statkom wspólnotowym, na mocy wspólnego porozumienia Stron, w ramach środków zarządzania zasobami, w przypadku gdy z najlepszych dostępnych danych naukowych wynika, że taka redukcja jest niezbędna dla ochrony i zrównoważonego wykorzystania zasobów;

c) zwiększenia wielkości dopuszczalnych połowów przyznanym statkom wspólnotowym, ustalonego na mocy porozumienia Stron, w przypadku gdy z najlepszych dostępnych danych naukowych wynika, że stan zasobów na to pozwala;

d) ponownej oceny warunków wsparcia finansowego Wspólnoty na rzecz wdrażania polityki sektorowej rybołówstwa w Gabonie, jeżeli uzasadniają to wyniki wdrażania rocznego i wieloletniego planu stwierdzone przez obie Strony;

e) rozwiązania niniejszej umowy zgodnie z jej art. 12;

f) zawieszenia stosowania niniejszej umowy zgodnie z jej art. 13.

Artykuł 8

Promowanie współpracy pomiędzy podmiotami gospodarczymi i w społeczeństwie obywatelskim

1. Strony promują współpracę gospodarczą, naukową i techniczną w sektorze rybołówstwa i pokrewnych. Strony konsultują się wzajemnie w celu koordynowania różnych działań, które mogą być podejmowane w tym zakresie.

2. Strony zobowiązują się do promowania wymiany informacji w zakresie technik i sprzętu połowowego, metod konserwacji i przetwarzania przemysłowego produktów rybołówstwa.

3. Strony podejmują wysiłki w celu stworzenia korzystnych warunków do promowania więzi gospodarczych, handlowych i technicznych pomiędzy przedsiębiorstwami obu Stron, poprzez sprzyjanie powstawaniu klimatu przyjaznego dla rozwoju przedsiębiorczości i inwestycji.

4. W szczególności Strony zachęcają do zakładania wspólnych przedsiębiorstw w ich wspólnym interesie zgodnie z obowiązującymi przepisami Gabonu i obowiązującymi przepisami wspólnotowymi.

Artykuł 9

Wspólny komitet

1. Wprowadzanie w życie niniejszej umowy jest nadzorowane przez utworzony w tym celu wspólny komitet. Wspólny komitet pełni następujące funkcje:

- a) kontrola wykonania, interpretacji i stosowania umowy, w szczególności, określanie i ocena realizacji rocznego i wieloletniego planu, o którym mowa w art. 7 ust. 2;
- b) zapewnianie koniecznej współpracy w sprawach leżących we wspólnym interesie Stron, związanych z rybołówstwem;
- c) działanie w charakterze forum polubownego rozwiązywania sporów związanych z interpretacją lub stosowaniem niniejszej umowy;
- d) w razie konieczności, ponowna ocena poziomu wielkości dopuszczalnych połowów i związanej z nimi rekompensaty finansowej;
- e) wszelkie inne funkcje uzgodnione przez Strony w drodze wzajemnego porozumienia.

2. Wspólny komitet odbywa posiedzenia przynajmniej raz w roku, przemiennie we Wspólnocie i w Gabonie, a przewodniczy mu Strona będąca gospodarzem spotkania. Na wniosek jednej ze Stron komitet zbiera się na posiedzeniu nadzwyczajnym.

Artykuł 10

Obszar geograficzny obowiązywania umowy

Niniejsza umowa ma zastosowanie, z jednej strony, do terytoriów, na których stosuje się Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, na warunkach ustanowionych w tym Traktacie oraz, z drugiej strony, do terytorium Gabonu.

Artykuł 11

Okres obowiązywania

Niniejsza umowa obowiązuje przez okres 6 lat, począwszy od daty jej wejścia w życie; jeżeli żadna ze Stron nie wypowie umowy zgodnie z jej art. 13, jej okres obowiązywania jest przedłużany automatycznie na kolejny sześcioletni okres.

Artykuł 12

Zawieszenie

1. Stosowanie niniejszej umowy może zostać zawieszona na wniosek jednej ze Stron w przypadku zaistnienia poważnych sporów dotyczących stosowania postanowień umowy. Zawieszenie wymaga dokonania przez daną Stronę powiadomienia w formie pisemnej o jej zamiarze, co najmniej trzy miesiące przed datą, z którą to zawieszenie stosowania umowy ma wejść w życie. Po otrzymaniu takiego powiadomienia Strony przystępują do rozmów mających na celu polubowne rozstrzygnięcie sporu.

2. Płatność rekompensaty finansowej, o której mowa w art. 7, zostaje zmniejszona *pro rata temporis* i proporcjonalnie do okresu zawieszenia.

Artykuł 13

Wypowiedzenie

1. Każda ze Stron może wypowiedzieć niniejszą umowę w przypadku zaistnienia poważnych okoliczności, takich jak degradacja zasobów, których dotyczy umowa, stwierdzenie zmniejszonego poziomu wykorzystania wielkości dopuszczalnych połowów przyznanych statkom wspólnotowym lub niedotrzymanie przez Strony zobowiązań w zakresie zwalczania nielegalnych, niezgłoszonych lub nieuregulowanych połowów.

2. Strona wypowiadająca umowę powiadamia na piśmie drugą Stronę o swoim zamiarze wypowiedzenia umowy co najmniej sześć miesięcy przed upływem pierwszego lub każdego kolejnego okresu obowiązywania umowy.

3. Wysłanie powiadomienia, o którym mowa w poprzednim ustępie, prowadzi do rozpoczęcia konsultacji przez Strony.

4. Płatność rekompensaty finansowej, o której mowa w art. 7, za rok, w którym umowa została wypowiedziana, zostanie zmniejszona proporcjonalnie *pro rata temporis*.

Artykuł 14

Protokół i załącznik

Protokół i załącznik stanowią integralną część niniejszej umowy ⁽¹⁾.

Artykuł 15

Obowiązujące przepisy prawa krajowego

Działalność statków rybackich Wspólnoty, dokonujących połowów na wodach Gabonu, podlega przepisom obowiązującym w Gabonie, chyba że niniejsza umowa, protokół i jego załącznik oraz dodatki do niego stanowią inaczej.

Artykuł 16

Uchylenie

Z dniem jej wejścia w życie niniejsza umowa uchyla i zastępuje Umowę między Wspólnotą Europejską a Republiką Gabońską

w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Gabonu, która weszła w życie dnia 3 grudnia 1998 r.

Jednakże protokół określający na okres od dnia 3 grudnia 2005 r. do dnia 2 grudnia 2011 r. wielkości dopuszczalnych połowów i rekompensatę finansową przewidziane w Umowie między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a Republiką Gabońską w sprawie połowów na wodach przybrzeżnych Gabonu pozostaje w mocy w okresie wskazanym w jej art. 1 ust. 1 i staje się integralną częścią niniejszej umowy.

Artykuł 17

Wejście w życie

Niniejsza umowa, sporządzona w dwóch egzemplarzach w językach angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym każdy z tych tekstów jest jednakowo autentyczny, wchodzi w życie w dniu, w którym Strony powiadomią się wzajemnie w drodze pisemnej o zakończeniu odpowiednich wewnętrznych procedur przyjęcia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 319 z 18.11.2006, str. 17.

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 451/2007

z dnia 23 kwietnia 2007 r.

kończące częściowy przegląd okresowy środków antidumpingowych stosowanych względem przywozu ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 11 ust. 3,

uwzględniając wniosek przedłożony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA**1. Obowiązujące środki**

- (1) W następstwie dochodzenia („pierwotne dochodzenie”) Rada, rozporządzeniem (WE) nr 1174/2005⁽²⁾, nałożyła ostateczne cło antidumpingowe na przywóz ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”).

2. Wszczęcie przeglądu z urzędu

- (2) Z posiadanych przez Komisję informacji wynikało, że po niektórych zmianach wprowadzonych w następstwie pierwotnego dochodzenia w strukturze przedsiębiorstwa Ningbo Ruyi Joint Stock Co., Ltd. (dalej „Ningbo Ruyi”) – chińskiego producenta eksportującego, któremu w pierwotnym dochodzeniu nie przyznano traktowania na zasadach rynkowych (MET) – w odniesieniu do tego przedsiębiorstwa przeważały warunki gospodarki rynkowej. Istniały wystarczające dowody *prima facie* sugerujące, że Ningbo Ruyi spełnia kryteria ustanowione w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego. W tym kontekście uznano, że zmieniły się okoliczności, na podstawie których ustanowiono obowiązujące środki, i że zmiany te mają trwały charakter.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 189 z 21.7.2005, str. 1.

- (3) Po konsultacji z Komitetem Doradczym i ustaleniu, że istniały wystarczające dowody uzasadniające wszczęcie częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, Komisja opublikowała zawiadomienie („zawiadomienie o wszczęciu postępowania”) ⁽³⁾ i rozpoczęła dochodzenie z własnej inicjatywy, którego zakres ogranicza się do ustalenia, czy Ningbo Ruyi prowadzi działalność w warunkach gospodarki rynkowej, a jeżeli tak, do ustalenia, czy indywidualny margines dumpingu i stawka celna powinny opierać się na własnych kosztach/cenach krajowych tego przedsiębiorstwa.

3. Strony, których dotyczy dochodzenie

- (4) Komisja oficjalnie powiadomiła Ningbo Ruyi i powiązanego z nim importera, Jungheinrich AG, przedstawicieli kraju wywozu oraz przemysł wspólnotowy o wszczęciu przeglądu. Zainteresowanym stronom umożliwiono przedstawienie swoich opinii na piśmie oraz złożenie wniosku o przesłuchanie.

- (5) Komisja przesłała również do Ningbo Ruyi formularz wniosku o traktowanie na zasadach rynkowych (dalej „MET”) oraz kwestionariusz i otrzymała odpowiedzi w wyznaczonych w tym celu terminach. Komisja zgromadziła wszelkie informacje, jakie uznała za niezbędne dla celów ustalenia MET i dumpingu, przeanalizowała dostarczone informacje oraz przeprowadziła wizyty weryfikacyjne w siedzibach przedsiębiorstw powiązanych:

— Ningbo Ruyi Joint Stock Co., Ltd, Ninghai,

— Ruyi Industries (Hongkong) Co., Ltd. („Ruyi Hongkong”), Hangzhou,

— Jungheinrich Lift Trucks (Shanghai) Co., Ltd. („Jungheinrich Shanghai”), Shanghai.

4. Okres objęty dochodzeniem przeglądownym

- (6) Dochodzenie w sprawie dumpingu objęło okres od dnia 1 kwietnia 2005 r. do dnia 31 marca 2006 r. („okres objęty dochodzeniem przeglądownym” lub „ODP”).

⁽³⁾ Dz.U. C 127 z 31.5.2006, str. 2.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM ORAZ PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

- (7) Definicja produktu objętego postępowaniem odpowiada definicji, którą zastosowano w pierwotnym dochodzeniu, wspomnianej w motywie 1 powyżej. Produktem objętym postępowaniem są ręczne wózki paletowe, bez napędu własnego, używane do przenoszenia materiałów normalnie umieszczanych na paletach, oraz ich zasadnicze części, tzn. podwozie i mechanizmy hydrauliczne, pochodzące z ChRL, obecnie objęte kodami CN ex 8427 90 00 oraz ex 8431 20 00 (kody TARIC 8427 90 00 10 oraz 8431 20 00 10).

2. Produkt podobny

- (8) Obecny przegląd wykazał, że ręczne wózki paletowe wyprodukowane w ChRL przez Ningbo Ruyi i sprzedawane na chińskim rynku mają takie same podstawowe cechy fizyczne i to samo zastosowanie, co produkty wywożone do Wspólnoty. Produkty te uznaje się zatem za produkt podobny w rozumieniu art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. WYNIKI DOCHODZENIA

- (9) Zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego w dochodzeniach antydumpingowych dotyczących przywozu pochodzącego z ChRL wartość normalną określa się zgodnie z ust. 1–6 wspomnianego artykułu dla producentów spełniających kryteria określone w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego, tj. w przypadkach, gdy zostanie wykazane, że w odniesieniu do wytwarzania i sprzedaży produktu podobnego przeważały warunki gospodarki rynkowej. Wspomniane kryteria przedstawiono poniżej w streszczonej formie:

- decyzje związane z działalnością rynkową podejmuje się w odpowiedzi na sygnały dochodzące z rynku, bez znacznej ingerencji państwa, zaś koszty odzwierciedlają wartości rynkowe,
- przedsiębiorstwa mają jeden czytelny zestaw podstawowej dokumentacji księgowej, która podlega niezależnemu audytowi zgodnemu z międzynarodowymi standardami rachunkowości („MSR”) i jest stosowana we wszystkich celach,
- nie ma miejsca przeniesienia zniekształceń z systemów gospodarki nierynkowej,
- prawo upadłościowe i prawo własności gwarantują stabilność i pewność prawną,
- przeliczanie walut odbywa się po kursie rynkowym.

- (10) Ningbo Ruyi wystąpił o MET zgodnie z art. 2 ust. 7 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Stałą praktyką Wspólnoty jest sprawdzanie, czy grupa powiązanych

przedsiębiorstw zaangażowanych w produkcję i/lub sprzedaż produktu objętego postępowaniem spełnia jako całość warunki uzyskania MET. Zgodnie z informacjami udzielonymi przez Ningbo Ruyi w ChRL było tylko jedno takie przedsiębiorstwo powiązane – Jungheinrich Shanghai. Ningbo Ruyi przedłożył wypełniony formularz wniosku o MET w wyznaczonym terminie.

- (11) W toku dochodzenia przemysł wspólnotowy twierdził, że Ningbo Ruyi był prawdopodobnie powiązany z licznymi przedsiębiorstwami, które jednak nie zostały należycie ujawnione przez to przedsiębiorstwo w informacjach przedłożonych Komisji ani w kontrolowanych sprawozdaniach finansowych. Według przemysłu wspólnotowego nieujawnienie informacji o powiązanych przedsiębiorstwach w sprawozdaniach finansowych narusza zasady MSR 24 (Ujawnianie informacji na temat podmiotów powiązanych) i przemysł wspólnotowy zwrócił się do Komisji o zweryfikowanie tej kwestii.

- (12) Podczas wizyt weryfikacyjnych stwierdzono, że Ningbo Ruyi było powiązane z przedsiębiorstwami, które nie zostały ujawnione w kontrolowanych sprawozdaniach finansowych (naruszenie zasad MSR 24) ani w odpowiedziach zawartych w wypełnionym formularzu wniosku o MET, ani w odpowiedziach na kwestionariusz. Należy zauważyć, że zarówno w formularzu wniosku o MET, jak i w kwestionariuszu zwrócono się do Ningbo Ruyi o opisanie struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa i jego filii na całym świecie, łącznie ze spółkami dominującymi, spółkami zależnymi oraz innymi powiązanymi przedsiębiorstwami, niezależnie od ich zaangażowania w produkcję i/lub sprzedaż produktu objętego postępowaniem. Ponadto od Ningbo Ruyi zażądano przedłożenia formularza wniosku o MET przeznaczonego dla każdej filii lub powiązanego przedsiębiorstwa w ChRL, które było producentem i/lub eksporterem ręcznych wózków paletowych, oraz dostarczenia szczegółowych danych na temat wszystkich innych powiązanych przedsiębiorstw.

- (13) Zarówno w Sprawozdaniu z audytu i sprawozdaniach finansowych za rok upływający dnia 31 grudnia 2005 r. (Auditor's Report and Financial Statements for the year ended 31 December 2005) („Sprawozdanie za 2005 r.”), jak i w odpowiedziach zawartych w wypełnionym formularzu MET i w kwestionariuszu, Ningbo Ruyi było powiązane w ODP tylko z trzema przedsiębiorstwami: Jungheinrich AG, Jungheinrich Shanghai i Ruyi Hongkong. Dochodzenie jednak wykazało, że chińscy akcjonariusze przedsiębiorstwa Ningbo Ruyi mają również udziały większościowe w przedsiębiorstwach Ningbo CFA Co., Ltd. („Ningbo CFA”) i Ningbo Free Trade Zone Ruyi International Trading Co., Ltd. („NFTZ”).

- (14) Poza tym członkowie rodziny chińskich akcjonariuszy przedsiębiorstwa Ningbo Ruyi posiadają: CFA Tools Co., Ltd. („CFA Tools”), przedsiębiorstwo zarejestrowane w Hongkongu, oraz Zhejiang Tianyou Import & Export Co., Ltd. („Tianyou”).

- (15) Wszystkie wyżej wymienione przedsiębiorstwa, których Ningbo Ruyi nie ujawniło, są zatem powiązane z Ningbo Ruyi do celów obecnego przeglądu. Trzy z nich handlowały w ODP ręcznymi wózkami paletowymi, a wszystkie miały zezwolenie na prowadzenie działalności pozwalające na handel tym produktem. Wygląda na to, że głównie dokonywały wywozu do krajów spoza Wspólnoty. Co najmniej trzy czwarte podanej przez Ningbo Ruyi wielkości sprzedaży krajowej faktycznie było dokonywane przez nieujawnionych powiązanych i niepowiązanych odbiorców krajowych.
- (16) Wreszcie, charakter transakcji między Ningbo Ruyi a przedsiębiorstwem Ningbo Jinmao Import & Export Co., Ltd. („Ningbo Jinmao”), które w pierwotnym dochodzeniu zgłoszono jako przedsiębiorstwo powiązane (Ningbo Ruyi sprzedało swoje udziały w listopadzie 2003 r.), wskazuje na ścisłą współpracę obu przedsiębiorstw w zakresie handlu przedmiotowym towarem. Ningbo Jinmao zakupiło ponad połowę ręcznych wózków paletowych podanych przez Ningbo Ruyi jako sprzedaż krajowa w ODP, a następnie odsprzedało ich znaczną ilość przedsiębiorstwu NFTZ, które dokonywało wywozu tego produktu. NFTZ nie zakupiło żadnych ręcznych wózków paletowych bezpośrednio od Ningbo Ruyi. Fakt, że Ningbo Jinmao jest jednym z głównych odbiorców Ningbo Ruyi i odsprzedaż dużą ilość swoich zakupów przedsiębiorstwu NFTZ dowodzi, że Ningbo Ruyi wiedziało lub powinno wiedzieć, iż większość sprzedaży przedsiębiorstwu Ningbo Jinmao nie mogła dotyczyć sprzedaży krajowej, ponieważ NFTZ – przedsiębiorstwo powiązane dokonywało wywozu produktów zakupionych od Ningbo Jinmao.
- (17) Pewien czas po przeprowadzeniu wizyty weryfikacyjnej na miejscu, Ningbo Ruyi przedłożyło nowe informacje na temat statusu MET kilku z tych nieujawnionych przedsiębiorstw powiązanych i twierdziło, że nadal można określić MET w odniesieniu do całej grupy. W uzasadnieniu podano, że nieujawnienie przedsiębiorstw powiązanych nie było umyślne, a udział tych powiązanych stron w sprzedaży produktu objętego dochodzeniem był nieznaczny. Z tych samych powodów partner Ningbo Ruyi, przedsiębiorstwo Jungheinrich AG, również twierdziło, że należy uwzględnić te nowe informacje i przyznać status podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych.
- (18) Niezależnie od tego, czy nieujawnienie w terminie przedsiębiorstw powiązanych miało na celu utrudnienie dochodzenia, faktem jest, że odpowiedzi udzielone na kwestionariusz były zasadniczo niekompletne do tego stopnia, że podczas wizyt weryfikacyjnych przeprowadzonych w ChRL nie można było sprawdzić, czy grupa Ningbo Ruyi prowadzi działalność w warunkach gospodarki rynkowej. Ponieważ nie można było przeprowadzić wizyt weryfikacyjnych na terenie nieujawnionych stron powiązanych, zakres zaangażowania grupy Ningbo Ruyi w handel ręcznymi wózkami paletowymi może być wyłącznie przedmiotem domysłu.
- (19) W każdym razie, nieujawnienie przez Ningbo Ruyi w swoich sprawozdaniach finansowych wszystkich powiązanych stron narusza zasady MSR 24. Celem MSR 24 jest, aby sprawozdania finansowe przedsiębiorstw zawierały wszelkie informacje konieczne do zwrócenia uwagi na to, jak istnienie powiązanych stron oraz transakcji i zaległych sald z takimi stronami może wpływać na sytuację finansową przedsiębiorstwa, a także na jego zyski i straty. W ramach dochodzenia antydumpingowego takie ujawnienie informacji jest niezbędne, aby instytucje mogły zbadać, czy grupa przedsiębiorstw powiązanych spełnia jako całość warunki uzyskania MET.
- (20) Naruszenie zasad MSR 24 wykazuje, że kontrola sprawozdań finansowych przedsiębiorstwa Ningbo Ruyi nie została przeprowadzona zgodnie z MSR i wiarygodność ksiąg rachunkowych prowadzonych przez Ningbo Ruyi wzbudza wątpliwości. Tym samym Ningbo Ruyi nie spełniłoby drugiego kryterium ustanowionego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.
- (21) Chociaż przepisy art. 18 rozporządzenia podstawowego dotyczące braku współpracy można by zastosować w niniejszym przeglądzie, zwraca się uwagę, że Komisja wszczęła niniejszy przegląd z własnej inicjatywy, gdyż miała dowody *prima facie* na to, iż w odniesieniu do przedsiębiorstwa Ningbo Ruyi przeważały warunki gospodarki rynkowej, czego jednak przedsiębiorstwo to nie zdołało udowodnić. W związku z powyższym, uważa się, że nie ma potrzeby odwołania się do art. 18 rozporządzenia podstawowego. Wystarczy, jeżeli przegląd zostanie zakończony i utrzymane zostaną obowiązujące środki.

D. ZAKOŃCZENIE POSTĘPOWANIA

- (22) W świetle wyników dochodzenia przegląd powinien zostać zakończony bez zmiany wysokości cła obowiązującego dla Ningbo Ruyi, które powinno zostać utrzymane na poziomie ostatecznej, ogólnokrajowej stawki celnej, ustalonej w pierwotnym postępowaniu, tj. 28,5 %.

E. UJAWNINIENIE

- (23) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o istotnych faktach i okolicznościach, stanowiących podstawę zamiaru zakończenia obecnego przeglądu oraz utrzymania obowiązującego cła antydumpingowego na przywóz ręcznych wózków paletowych produkowanych przez przedsiębiorstwo Ningbo Ruyi. Wszystkie strony miały możliwość przedstawienia uwag. Otrzymałe uwagi nie dały podstaw Komisji do zmiany wniosków.
- (24) Po ujawnieniu danych, przemysł wspólnotowy twierdził, że powinien zostać zastosowany art. 18 rozporządzenia podstawowego zawierający przepisy o braku współpracy, a Ningbo Ruyi powinno zostać ukarane stawką cła rezydualnego w wysokości 46,7 % jako niewspółpracujący producent eksportujący.

- (25) Jungheinrich AG oraz Ningbo Ruyi uważały, że fakt nieujawnienia przez Ningbo Ruyi wszystkich swoich przedsiębiorstw powiązanych był niewielkim i niezamierzonym zaniedbaniem, które nie miało żadnego wpływu na sytuację finansową Ningbo Ruyi. W związku z tym, przedsiębiorstwu Ningbo Ruyi powinno zostać przyznane MET lub przynajmniej niższa indywidualna stawka celna.
- (26) Nieujawnienie wszystkich przedsiębiorstw powiązanych, zwłaszcza że trzy z czterech nieujawnionych przedsiębiorstw powiązanych były zaangażowane w handel ręcznymi wózkami paletowymi, a czwarte ma zezwolenie na prowadzenie działalności pozwalające na handel tym produktem, nie można uznać za niewielkie zaniedbanie, ponieważ z tego powodu niemożliwe było ustalenie, czy wszystkie przedsiębiorstwa spełniają wszystkie kryteria MET (a nie tylko drugie kryterium dotyczące rachunkowości), w zgodzie ze stałą praktyką Wspólnoty. Ponadto nie jest ważne, czy nieujawnienie wszystkich przedsiębiorstw powiązanych było umyślne. Niekwestionowany jest jednak fakt, że te przedsiębiorstwa powiązane również nie zostały ujawnione w sprawozdaniach finansowych Ningbo Ruyi i już sam ten fakt pokazuje, że przynajmniej drugie kryterium art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego nie zostało spełnione. Dlatego nie można zaakceptować twierdzenia, że nieujawnienie tych powiązanych przedsiębiorstw było niewielkim, niezamierzonym zaniedbaniem i nie miało żadnego skutku.
- (27) Jak wspomniano w motywie 3 powyżej, zakres niniejszego przeglądu ogranicza się do ustalenia, czy Ningbo Ruyi prowadzi działalność w warunkach gospodarki rynkowej, a nowy margines dumpingu zostałby obliczony tylko wtedy, jeżeli Ningbo Ruyi zostałaby przyznane MET. Ponieważ MET nie zostaje przyznane, nie można w ramach niniejszego przeglądu ustalić nowego marginesu dumpingu, wyższego lub niższego od marginesu obecnie obowiązującego dla przedsiębiorstwa Ningbo Ruyi.
- (28) Dlatego też niniejszy przegląd powinien zostać zakończony bez wprowadzania zmian do rozporządzenia (WE) nr 1174/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł

Częściowy przegląd tymczasowy środków antydumpingowych stosowanych względem przywozu ręcznych wózków paletowych oraz ich zasadniczych części pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej („ChRL”), wszczęty na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 384/96, zostaje niniejszym zakończony bez zmiany obowiązujących środków antydumpingowych.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 23 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji
F.-W. STEINMEIER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 452/2007

z dnia 23 kwietnia 2007 r.

nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 9,

uwzględniając wniosek przedstawiony przez Komisję po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

1. Środki tymczasowe

- (1) W dniu 30 października 2006 r., rozporządzeniem (WE) nr 1620/2006⁽²⁾ („rozporządzenie tymczasowe”), Komisja nałożyła tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy („kraje, których dotyczy postępowanie”). Rozporządzenie to weszło w życie dnia 1 listopada 2006 r.
- (2) Należy przypomnieć, że dochodzenie w sprawie dumpingu i szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2005 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. („okres objęty dochodzeniem” albo „OD”). Badanie trendów istotnych dla przeprowadzenia analizy szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do końca OD („okres badany”).

2. Dalsze postępowanie

- (3) Po nałożeniu cła antydumpingowego na przywóz desek do prasowania z krajów, których dotyczy postępowanie, wszystkie strony zostały powiadomione o istotnych faktach i wnioskach, na których oparte było rozporządzenie tymczasowe („informacja o tymczasowych ustaleniach”). Wszystkim stronom przyznano okres, w którym mogły przedstawić, pisemnie lub ustnie, uwagi związane z przedstawieniem tych informacji.
- (4) Niektóre zainteresowane strony przedłożyły uwagi na piśmie. Stronom, które o to wystąpiły, umożliwiono także wypowiedzenie się w formie ustnej. Komisja prowadziła dalsze poszukiwania i weryfikację informacji, które uznawała za niezbędne dla ostatecznych ustaleń.

- (5) Wszystkie zainteresowane strony zostały poinformowane o zasadniczych faktach i okolicznościach, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznego cła antydumpingowego i ostateczny pobór kwot zabezpieczonych w postaci cła tymczasowego („informacje o ostatecznych ustaleniach”). Ustalono również okres, w którym zainteresowane strony mogły przedstawić uwagi związane z przedstawieniem tych informacji. Ustne i pisemne uwagi przedstawione przez zainteresowane strony zostały rozpatrzone, a w stosownych przypadkach ustalenia zostały odpowiednio zmienione.

B. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

1. Produkt objęty postępowaniem

- (6) Należy przypomnieć, że, jak określono w motywie 12 rozporządzenia tymczasowego, produktem objętym niniejszym postępowaniem są deski do prasowania, wolno stojące lub nie, z białem wyposażonym w odsysanie pary lub ogrzewanie lub nadmuch lub bez tych funkcji, w tym również rękawniki, a także podstawowe części tych desek, tj. nogi, białe i podstawy do żelazka, pochodzące z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy („produkt objęty postępowaniem”).
- (7) Jedna ze stron utrzymywała, że deski do prasowania z białem wyposażonym w odsysanie pary lub ogrzewanie lub nadmuch powinny zostać wyłączone z zakresu środków, ponieważ modele takie w sprzedaży detalicznej mają cenę minimum 200 EUR, podczas gdy średnia cena detaliczna deski do prasowania wynosi 35 EUR. Wyszowano również argument, że wspomniane modele są często sprzedawane konsumentom w pakietach łącznie z żelazkami parowymi; średnia cena detaliczna takiego zestawu wynosi około 500 EUR. W odniesieniu do ceny należy pamiętać, że ceny same w sobie, a w szczególności ceny detaliczne, nie są czynnikiem brany pod uwagę przy ocenianiu, czy dane typy (modele) produktów powinny być uważane w kontekście postępowania antydumpingowego za jeden produkt. Istotne są w tym kontekście podstawowe cechy fizyczne i zastosowania; w tym rozumieniu takie typy produktów są uznawane za podobne do modeli z białem niewyposażonym w odsysanie pary lub ogrzewanie. Co się tyczy detalicznej sprzedaży desek do prasowania wraz z żelazkami lub żelazkami parowymi, w toku dochodzenia ustalono, że taka metoda sprzedaży detalicznej bywa stosowana w odniesieniu do wszystkich typów desek do prasowania, a w każdym razie różnica cen różnych kombinacji nie może być podstawą wyłączenia któregokolwiek typu desek do prasowania z zakresu produktów objętych niniejszym postępowaniem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 2117/2005 (Dz.U. L 340 z 23.12.2005, str. 17).

⁽²⁾ Dz.U. L 300 z 31.10.2006, str. 13.

- (8) Ta sama strona twierdziła ponadto, że podstawowe części desek do prasowania nie powinny być objęte zakresem środków, ponieważ rzekomo we Wspólnocie nie istnieje rynek na te części, a w Chińskiej Republice Ludowej („ChRL”) ani na Ukrainie nie ma podmiotów produkujących je. Argument ten, który sam w sobie nie jest decydujący w kontekście definicji produktu, w żadnym razie nie został potwierdzony w toku dochodzenia. Stwierdzono w istocie, że istnieje rynek podstawowych części desek do prasowania, a także, że co najmniej dwóch znanych chińskich producentów desek do prasowania prowadzi wywóz ich podstawowych części do Wspólnoty.
- (9) W świetle powyższego stwierdza się, że wszystkie rodzaje desek do prasowania oraz ich podstawowe części, o których mowa w motywie 6 powyżej, mają te same podstawowe cechy fizyczne i techniczne i tych samych użytkowników końcowych oraz że konkurują one między sobą na rynku wspólnotowym. Na tej podstawie motywy 12 i 13 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2. Produkt podobny

- (10) Wobec braku uwag, motyw 14 rozporządzenia tymczasowego zostaje niniejszym potwierdzony.
- (11) W świetle powyższego stwierdza się ostatecznie, że, zgodnie z art. 1 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, produkt objęty dochodzeniem oraz deski do prasowania, wolno stojące lub nie, z blatem wyposażonym w odsysanie pary lub ogrzewanie lub nadmuch lub bez tych funkcji, w tym również rękawniki, a także podstawowe części tych desek, produkowane i sprzedawane w kraju analogicznym – Turcji, a także te, które są produkowane przez przemysł wspólnotowy i sprzedawane na rynku wspólnotowym, są produktami podobnymi.

C. DUMPING

1. Traktowanie na zasadach rynkowych („MET”)

- (12) Po nałożeniu środków tymczasowych jeden ze współpracujących producentów eksportujących z ChRL twierdził, że powinien być mu przyznany status podmiotu traktowanego na zasadach rynkowych („MET”). Przedsiębiorstwo to utrzymywało, że stosowane praktyki w zakresie księgowości, o których mowa w motywie 25 rozporządzenia tymczasowego, które były podstawą do odrzucenia wniosków pięciu chińskich producentów eksportujących o przyznanie MET (w przypadku trzech wniosków była to jedyna przyczyna ich odrzucenia), nie były na tyle znaczące, aby wpłynąć na rzetelność prowadzonych rachunków, które były w istocie kompletne, a także nie miały wpływu na ustalenie marginesów dumpingu.
- (13) W związku z tym należy zauważyć, że po przeprowadzeniu wizyty weryfikacyjnej na miejscu ustalono, że wyżej wymienione praktyki w zakresie księgowości stosowane przez to przedsiębiorstwo wyraźnie naruszają

Międzynarodowe Standardy Rachunkowości („MSR”), mianowicie MSR nr 1, i nie mogą być uznane za nieistotne. Nie przedłożono żadnych dowodów, które mogłyby wpłynąć na zmianę ustaleń wskazanych w motywie 25 rozporządzenia tymczasowego.

- (14) Wobec braku innych istotnych i uzasadnionych uwag, motywy od 15 do 28 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2. Traktowanie indywidualne

- (15) Wobec braku jakichkolwiek uwag, motywy od 29 do 34 rozporządzenia tymczasowego dotyczące traktowania indywidualnego zostają niniejszym potwierdzone.

3. Wartość normalna

3.1. Kraj analogiczny

- (16) Wobec braku uwag dotyczących wyboru Turcji jako kraju analogicznego, motywy od 35 do 40 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

3.2. Określenie wartości normalnej dla producentów eksportujących, którym przyznano MET

- (17) Należy przypomnieć, że ustalenie wartości normalnej dla jednego chińskiego i jedyne ukraińskiego producenta eksportującego, którym przyznano MET, opierało się na przedłożonych przez te przedsiębiorstwa danych dotyczących sprzedaży krajowej i kosztów produkcji. Dane te zostały zweryfikowane na terenie przedsiębiorstw objętych postępowaniem.
- (18) Należy ponadto przypomnieć, że chiński producent eksportujący oraz ukraiński producent eksportujący, którym przyznano MET, nie prowadzili wystarczająco reprezentatywnej sprzedaży krajowej, przez co wartość normalna została ustalona zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, tzn. została skonstruowana poprzez dodanie do kosztów produkcji zasadnej kwoty kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych („SG&A”) oraz zasadnej marży zysku.

3.2.1. Chińska Republika Ludowa

- (19) W odniesieniu do motywu 44 rozporządzenia tymczasowego Komisja przeprowadziła dalszą analizę kosztów produkcji, a w szczególności cen zakupu niektórych surowców wykonanych ze stali, zgłoszonych przez chińskiego producenta, któremu początkowo przyznano MET. W tym kontekście rozpatrzono również i sprawdzono doniesienia i dodatkowe dowody otrzymane od niektórych stron po przedstawieniu informacji o tymczasowych ustaleniach. Nie potwierdzono żadnych rozbieżności pomiędzy cenami stali przedstawionymi przez przedsiębiorstwo, o którym mowa, a odpowiadającymi im cenami na rynkach światowych. W związku z tym koszt produkcji przedstawiony przez przedsiębiorstwo, o którym mowa, zostaje ostatecznie przyjęty.

- (20) Wobec braku innych uwag dotyczących wartości normalnej dla chińskiego producenta eksportującego, któremu przyznano MET, ustalenia zawarte w motywach od 43 do 46 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

3.2.2. Ukraina

- (21) Po nałożeniu środków tymczasowych władze Ukrainy zwróciły się do Komisji o ponowne obliczenie wartości normalnej dla jedyne go ukraińskiego eksportera na podstawie sprzedaży na rynku ukraińskim. Należy przypomnieć, że w przypadku tego jedyne go ukraińskiego producenta eksportującego łączna sprzedaż produktu objętego postępowaniem na rynku krajowym w OD nie odbywała się w ilościach reprezentatywnych w rozumieniu art. 2 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, a zatem wartość normalna musiała zostać skonstruowana zgodnie z motywem 18 powyżej oraz zgodnie z wyjaśnieniami zawartymi w motywie 47 rozporządzenia tymczasowego.
- (22) Wobec braku innych uwag dotyczących wartości normalnej w odniesieniu do jedyne go ukraińskiego producenta eksportującego, ustalenia zawarte w motywach od 47 do 49 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

3.3. Ustalenie wartości normalnej w kraju analogicznym

- (23) Jeden z importerów twierdził, że informacje uzyskane od zaledwie jednego producenta w Turcji, kraju analogicznym, nie są wystarczające do określenia wartości normalnej i że wobec tak niedostatecznych podstaw nie należy nakładać ceł antydumpingowych. W tym względzie zwraca się uwagę, że rozporządzenie podstawowe, a w szczególności jego art. 2 ust. 7, nie wyklucza nałożenia środków w przypadku niskiej współpracy lub braku współpracy ze strony producentów w krajach analogicznych. Należy jednak dodać, że dla zapewnienia jak największej dokładności ustaleń Komisja mimo to porównała informacje pozyskane od jedyne go współpracującego producenta w kraju analogicznym z informacjami uzyskanymi od innego tureckiego producenta oraz od jednego producenta w Stanach Zjednoczonych, który nie współpracował w pełni w toku dochodzenia, ale zgodził się przedstawić pewne informacje o cenach, kosztach i wielkości sprzedaży, a także od przemysłu wspólnotowego. Porównanie to potwierdziło, że dane pochodzące od współpracującego producenta tureckiego stanowią odpowiednią i zasadną podstawę do określenia wartości normalnej. W związku z tym przedstawiony argument zostaje odrzucony. Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motywy od 50 do 52 rozporządzenia tymczasowego zostają potwierdzone.

4. Cena eksportowa

4.1. Chińska Republika Ludowa

- (24) Po nałożeniu środków tymczasowych jeden z producentów eksportujących z ChRL, o którym mowa w motywie 57 rozporządzenia tymczasowego, utrzymywał, że przy ustalaniu ceny eksportowej nie należy pomijać sprzedaży eksportowej prowadzonej przez niego za pośrednictwem niepowiązanych przedsiębiorstw handlowych. Jednak przedsiębiorstwo to nie przedstawiło żadnych dodatkowych sprawdzalnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a w szczególności nie udokumentowało ostatecznego miejsca przeznaczenia sprzedaży dokonywanej przez niepowiązanych pośredników. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.
- (25) Inny producent eksportujący z ChRL twierdził, że jego sprzedaż do WE dokonywana poprzez powiązane z nim przedsiębiorstwo handlowe mające siedzibę w Hongkongu nie powinna zostać pominięta. Przedsiębiorstwo to ponowiło swoje wcześniejsze żądanie, aby tej sprzedaży nie wykluczać z obliczeń cen eksportowych, ale nie było w stanie przedstawić żadnych nowych sprawdzalnych informacji ani wyjaśnień. Nie było ono w stanie wykazać, że zgłoszone przez niego ceny eksportowe stosowane wobec niezależnych klientów we Wspólnocie zostały rzeczywiście zapłacone. Ponadto zakupy dokonywane przez wspomniane przedsiębiorstwo handlowe z Hongkongu nie były zgodne z jego zbadanymi księgami rachunkowymi. Wobec tego przedstawione zastrzeżenie zostaje odrzucone.
- (26) Ten sam podmiot twierdził, że przy obliczaniu cen eksportowych Komisja powinna była zastosować własne kursy wymiany walut. W tym względzie zwraca się uwagę, że przedsiębiorstwo to zgłosiło wszystkie swoje transakcje z poszczególnych miesięcy z zastosowaniem kursu wymiany z pierwszego dnia roboczego każdego miesiąca. Zastrzeżenie zostaje odrzucone, ponieważ miesięczny średni kurs wymiany, zastosowany przez Komisję w jej obliczeniach, trafniej oddaje rzeczywistą sytuację, eliminując efekt zastosowania stałego kursu z jednego dnia do przeliczania wartości transakcji, które miały miejsce w ciągu całego miesiąca.
- (27) Przemysł wspólnotowy twierdził, że ceny eksportowe zgłoszone przez współpracujących producentów eksportujących, szczególnie przez przedsiębiorstwo, o którym mowa w motywie 69 rozporządzenia tymczasowego, są błędne. Jednak dowody przedstawione w tym względzie były albo nieadekwatne, albo niesprawdzalne, albo też nie wykazywały żadnych rozbieżności. Zarzuty te uznaje się zatem za bezzasadne.
- (28) Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motywy od 53 do 58 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

4.2. Ukraina

(29) Po nałożeniu środków tymczasowych władze Ukrainy oraz jedyny ukraiński producent eksportujący twierdziły, że przy określaniu ceny eksportowej nie należy odliczać kosztów SG&A i zysku przedsiębiorstwa powiązanego, ponieważ w tym przypadku art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego nie ma zastosowania. Argumentowano, że art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego ma zastosowanie jedynie do importerów powiązanych zlokalizowanych we Wspólnocie, ponieważ dokonano w nim jasnego rozróżnienia pomiędzy „przywozem a odsprzedażą”. Jedyny ukraiński producent eksportujący poinformował, że jego przedsiębiorstwo powiązane pełni funkcję działu eksportu, a obie zainteresowane strony utrzymywały, że cena eksportowa powinna być ustalana na podstawie art. 2 ust. 8 rozporządzenia podstawowego. Twierdziły one ponadto, że jeśli to przedsiębiorstwo powiązane nie może być uznane za dział eksportu producenta eksportującego, to powinno być uznane za agenta sprzedawcy.

(30) W odpowiedzi na powyższe należy zauważyć, że w przypadku sprzedaży produktu objętego postępowaniem do Wspólnoty jedyny ukraiński producent eksportujący wysyłał produkt objęty postępowaniem bezpośrednio do Wspólnoty, przedstawiał faktury za każdą wysyłkę swojemu przedsiębiorstwu powiązanemu w Szwajcarii i otrzymywał odpowiednią zapłatę. Producent eksportujący pełnił zatem wszystkie funkcje eksportera. Przedsiębiorstwo powiązane w Szwajcarii negocjowało umowy sprzedaży oraz przedstawiało faktury pierwszemu niezależnemu nabywcy we Wspólnocie. Przedsiębiorstwo powiązane pełniło również wszelkie istotne funkcje w zakresie przywozu w odniesieniu do towarów wprowadzanych do swobodnego obrotu we Wspólnocie, tzn. dokonywało odprawy celnej towarów wprowadzanych do Wspólnoty i ponosiło wszelkie koszty ich transportu do niezależnego nabywcy we Wspólnocie, a także, w odpowiednich przypadkach, ich magazynowania we Wspólnocie. W tym kontekście to przedsiębiorstwo powiązane, choć formalnie ma siedzibę poza Wspólnotą, ma numer VAT EU i prowadzi działalność m.in. poprzez swoje biura sprzedaży i kilka obiektów magazynowych we Wspólnocie. Powinno ono zatem być uznawane za podmiot pełniący funkcje powiązanego importera, jak to stwierdzono w motywie 59 rozporządzenia tymczasowego, nie zaś eksportera lub agenta sprzedawcy. W związku z tym należy odrzucić to zastrzeżenie i potwierdzić wstępne ustalenia.

(31) Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motyw 59 rozporządzenia tymczasowego zostaje niniejszym potwierdzony.

5. Porównanie

(32) Po nałożeniu środków tymczasowych jeden z chińskich producentów eksportujących utrzymywał, że przy porównywaniu wartości normalnej z cenami eksportowymi różnych typów produktu pominięto pewne istotne różnice wpływające na cenę (np. rzeczywistą wagę deski

do prasowania). W tym względzie należy zauważyć, że różne typy produktu były łączone w grupy w celu, z jednej strony, odzwierciedlenia głównych cech fizycznych oraz czynników wpływających na koszt i cenę, zaś z drugiej strony w celu umożliwienia wystarczająco reprezentatywnego dopasowania wywożonych typów produktu z typami sprzedawanymi przez współpracującego producenta tureckiego na jego rynku krajowym. W porównaniu uwzględniano następujące główne cechy: typ, wielkość, budowę blatu i materiał, z którego został wykonany, materiał, z którego wykonano nogi, obecność i rodzaj podstawy na żelazko, obecność akcesoriów, takich jak rękawnik, wieszaki na bieliznę, gniazdko elektryczne. Waga i inne kryteria przytaczane przez wspomnianego producenta eksportującego zostały pośrednio uwzględnione w ramach pewnych kryteriów wziętych pod uwagę w porównaniu (np. waga jest związana z wielkością blatu deski oraz z materiałem, z którego jest on wykonany). Wobec tego to zastrzeżenie nie może być przyjęte.

(33) Po nałożeniu środków tymczasowych kilka stron zwracało się o bliższe informacje dotyczące dostosowań do wartości normalnej, zastosowanych w odniesieniu do producentów eksportujących, którym nie przyznano MET. W tym względzie należy zauważyć, że szczegółowe dokumenty informacyjne przedstawione poszczególnym współpracującym stronom zawierały wyczerpującą listę udzielonych dostosowań oraz że, podobnie jak we wszystkich przypadkach, dostosowania zostały dokonane wówczas, kiedy dowiedziono, że jest to uzasadnione. W szczególności wartość normalną ustaloną na podstawie kraju analogicznego dostosowano przez obniżenie w celu wyeliminowania wpływu: a) różnic cech fizycznych, opisanych w motywie 62 rozporządzenia tymczasowego; b) różnic w poziomie handlu, również opisanych w motywie 62 rozporządzenia tymczasowego; oraz c) różnic kosztów kredytu przyznanego w odniesieniu do rozpatrywanej sprzedaży krajowej. Nie stwierdzono innych różnic, a w związku z tym nie dokonano innych dostosowań.

(34) Jedyny ukraiński producent eksportujący utrzymywał, że przy określaniu dostosowań do ceny eksportowej na potrzeby porównania Komisja dokonała pewnych nieuzasadnionych odliczeń w odniesieniu do niektórych elementów dotyczących kosztów transportu i kredytu. Komisja przyjęła to zastrzeżenie i dokonała odpowiednich zmian tych dostosowań.

(35) Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motywy od 60 do 62 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

6. Marginesy dumpingu

6.1. Chińska Republika Ludowa

(36) W świetle powyższego, ostateczne marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny cif na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, są następujące:

— Foshan City Gaoming Lihe Daily Necessities Co. Ltd., Foshan	34,9 %
— Guangzhou Power Team Houseware Co. Ltd., Guangzhou	36,5 %
— Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd., Guangzhou	0 %
— Foshan Shunde Yongjian Housewares and Hardware Co. Ltd., Foshan	18,1 %
— Zhejiang Harmonic Hardware Products Co. Ltd., Guzhou	26,5 %
— wszystkie inne przedsiębiorstwa	38,1 %

6.2. Ukraina

(37) Ostateczne skorygowane marginesy dumpingu, wyrażone jako wartość procentowa ceny cif na granicy Wspólnoty przed ocleniem, są następujące:

— Eurogold Industries Ltd., Żytomierz	9,9 %
— wszystkie inne przedsiębiorstwa	9,9 %

D. SZKODA

1. Produkcja wspólnotowa

(38) Wobec braku uwag w tym zakresie, motywy 72 i 73 rozporządzenia w tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2. Definicja przemysłu wspólnotowego

(39) Wobec braku uwag w tym zakresie, motywy od 74 do 76 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

3. Konsumpcja we Wspólnocie

(40) Wobec braku uwag w tym zakresie, motywy 77 i 78 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

4. Przywóz z krajów, których dotyczy postępowanie

(41) Po nałożeniu środków tymczasowych jedna ze stron, o której mowa w motywie 83 rozporządzenia tymcza-

sowego, ponowiła swoje żądanie, by analiza wpływu dumpingowego przywozu z Ukrainy została przeprowadzona osobno od analizy dumpingowego przywozu z ChRL, utrzymując, że istnieją zasadnicze różnice w zakresie zmian poziomu cen i wielkości przywozu. Nie przedstawiono jednak żadnego nowego uzasadnienia tego żądania. W odniesieniu do cen należy przypomnieć, że bezwzględna różnica poziomu cen pomiędzy dwoma krajami nie jest czynnikiem decydującym w kontekście oceny łącznej, ponieważ może na nią wpływać wiele czynników, w tym różny udział poszczególnych produktów w przywozie z poszczególnych krajów; niemniej jednak trendy cenowe były zbliżone (patrz: motyw 84 rozporządzenia tymczasowego). Z kolei wielkość przywozu z obu krajów w OD była znacząca, a w okresie badanym wykazywała tendencję wzrostową. Fakt, że producent ukraiński rozpoczął produkcję dopiero w 2003 r., nie ma znaczenia dla ustalania szkody w OD. W związku z tym żądanie to należy ponownie odrzucić oraz potwierdzić łączną ocenę skutków dumpingowego przywozu, o której mowa w motywach od 79 do 86 rozporządzenia tymczasowego.

(42) Jeden z importerów twierdził, że ceny importowe współpracujących producentów eksportujących z ChRL, ustalone przez Komisję do celów obliczenia podcięcia cenowego (patrz: motyw 92 rozporządzenia tymczasowego), nie odzwierciedlają pewnych nieuniknionych kosztów ponoszonych przy przywozie z ChRL, takich jak koszty paletowania, magazynowania, wysyłki i transportu z magazynu pośredniego do magazynu importera. Jeśli chodzi o koszty paletowania, w toku dochodzenia potwierdzono, że takie koszty są rzeczywiście ponoszone we Wspólnocie, ponieważ deski do prasowania są z reguły przywożone z ChRL luzem w kontenerach. Zastrzeżenie zostało zatem uznane za uzasadnione, a ceny przywozu stosowane przez współpracujących producentów eksportujących z ChRL odpowiednio skorygowano. W przypadku wszystkich pozostałych dodatkowych kosztów wspomnianych powyżej zastrzeżenie to nie mogło być przyjęte, ponieważ takie koszty dotyczą raczej konkretnych importerów i niekoniecznie są ponoszone przez pozostałych. Co więcej, koszty takie mogą być ponoszone również przez producentów wspólnotowych. Zgodnie z powyższym marginesy podcięcia cenowego w odniesieniu do dumpingowego przywozu z ChRL zostały odpowiednio skorygowane w następujący sposób:

Kraj	Podcięcie cenowe
ChRL	29,2 %–44,2 %

(43) Nie otrzymano żadnych uwag w odniesieniu do podcięcia cenowego dla Ukrainy, ustalonego na poziomie 6,6%; poziom ten zostaje niniejszym potwierdzony. Z uwagi na brak jakichkolwiek innych uwag dotyczących przywozu dumpingowego z krajów, których dotyczy postępowanie, motywy 87 do 92 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

5. Sytuacja przemysłu wspólnotowego

- (44) Po nałożeniu środków tymczasowych skarżący argumentowali, że ich marża zysku w OD nie powinna obejmować nadzwyczajnych i tymczasowych obniżek wynagrodzeń kadry kierowniczej niektórych producentów wspólnotowych w OD (patrz: motyw 100 rozporządzenia tymczasowego). W celu konsekwentnego odzwierciedlenia sytuacji przemysłu wspólnotowego w okresie badanym oraz ze względu na fakt, że w tym obszarze istniały sprawdzalne dowody, żądanie to zostało przyjęte. Dane liczbowe i wstępne wnioski na temat rentowności przemysłu wspólnotowego zostały odpowiednio skorygowane w następujący sposób:

	2002	2003	2004	OD
Marża zysku przed opodatkowaniem	6,8 %	6,4 %	0,7 %	2,1 %
Indeks: 2002 = 100	100	94	10	31

Źródło: sprawdzone odpowiedzi na kwestionariusze.

- (45) Z powyższego wynika, że w okresie badanym rentowność przemysłu wspólnotowego uległa pogorszeniu. Marża zysku w OD była o 69 % niższa niż w 2002 r.
- (46) W związku z tym dokonano korekty zwrotu z inwestycji i przepływów pieniężnych przemysłu wspólnotowego w celu uwzględnienia opisanych powyżej korekt dotyczących wynagrodzeń i zysków w OD. Skorygowane dane w poniższej tabeli wskazują na gorszą sytuację w zakresie zmian tych dwóch wskaźników szkody w OD, niż to przedstawiono w motywach 102 i 103 rozporządzenia tymczasowego:

	2002	2003	2004	OD
Zwrot z inwestycji	61,98 %	68,19 %	4,77 %	13,72 %
Indeks: 2002 = 100	100	110	8	22
Przepływy pieniężne (EUR)	3 463 326	4 184 515	1 246 671	2 565 562
Indeks: 2002 = 100	100	121	36	74

Źródło: sprawdzone odpowiedzi na kwestionariusze.

- (47) Wobec braku innych uwag dotyczących sytuacji przemysłu wspólnotowego, motywy od 94 do 107 rozporządzenia tymczasowego, zmienione w sposób opisany w motywach 44 i 46 powyżej, zostają niniejszym potwierdzone.

6. Wnioski dotyczące szkody

- (48) Powyżej opisane korekty poszczególnych czynników, mianowicie podjęcia cenowego, rentowności, zwrotu

z inwestycji i przepływów pieniężnych przemysłu wspólnotowego w OD, nie spowodowały zmiany wniosków dotyczących wszystkich czynników szkody przedstawionych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych, które potwierdzały, że przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę w rozumieniu art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym, wobec braku innych uwag w tym zakresie, motywy od 108 do 110 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

E. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

- (49) Po nałożeniu środków tymczasowych niektóre strony, o których mowa w motywie 134 rozporządzenia tymczasowego, ponowiły swoje twierdzenie, że przyczyny szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy leżały po jego stronie. Nie przedstawiono jednak żadnych nowych dowodów ani nowych argumentów na poparcie tego twierdzenia, dlatego też zostało ono odrzucone.
- (50) W świetle powyższego i wobec braku nowych uwag w zakresie związku przyczynowego, motywy od 111 do 141 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

F. INTERES WSPÓLNOTY

1. Uwagi ogólne i interes przemysłu wspólnotowego

- (51) Wobec braku uwag w tym zakresie, motywy od 142 do 146 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2. Interes konsumentów

- (52) Po przedstawieniu informacji o tymczasowych ustaleniach jeden z importerów nie zgodził się z niektórymi ocenami przytoczonymi w motywie 148 rozporządzenia tymczasowego. W szczególności importer ten zakwestionował założenie mówiące, że: i) ciężar środków antydumpingowych byłby równo rozłożony pomiędzy importerów, sprzedawców detalicznych i konsumentów; oraz ii) łączny narzut ceny detalicznej w stosunku do ceny importowej wynosi około 500 %. Argumentowano, że ciężar środków zostały w całości przerzucony na konsumentów, ponieważ marża importerów już teraz jest niska, a sprzedawcy detaliczni nie byłoby skłonni obniżyć własnej marży, chociaż jest ona znaczna. Jeśli chodzi o narzut, utrzymywano, że deska do prasowania przywożona po cenie 6,53 EUR (tyle wynosi średnia dumpingowa cena importowa na granicy Wspólnoty) najprawdopodobniej będzie sprzedawana konsumentowi po cenie niższej niż 35 EUR, która jest średnią ceną detaliczną deski do prasowania we Wspólnocie, a zatem analiza oparta na średnich cenach detalicznych i importowych jest myląca i wykazuje nierealistyczne poziomy marż. Zwrócono również uwagę, że w obliczeniu nie został uwzględniony podatek od wartości dodanej. Zdaniem tego importera łączny narzut wynosiłby raczej najwyżej 300 %.

- (53) Jeśli chodzi o wpływ na konsumentów, należy zauważyć, że ani przed publikacją, ani po publikacji rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych nie otrzymano żadnych oświadczeń ze strony organizacji konsumentów. Co się tyczy uwag importera przytoczonych w motywie 52 powyżej, należy zwrócić uwagę na następujące kwestie. Po pierwsze, importer przyznał, że jakiegokolwiek skutki środków antydumpingowych dla konsumentów byłyby nieznaczne, biorąc pod uwagę okres użytkowania deski do prasowania. W istocie nawet jeśli ciężar środków pozostałby w całości przeniesiony na konsumentów, oznaczałoby to dla nich konieczność zapłacenia za wyrób trwały o co najmniej pięcioletnim okresie użytkowania ceny wyższej o ok. 1,5 EUR (według szacunków opartych na udziale w rynku i cenach z 2005 r. oraz na ostatecznych stawkach cła). Po drugie, zważywszy na ożywioną konkurencję w tym sektorze rynku, jest bardzo mało prawdopodobne, aby którykolwiek z podmiotów uczestniczących w przywozie i sprzedaży produktu objętego postępowaniem zaabsorbował ewentualnie nałożone cła antydumpingowe. Dlatego też scenariusz przewidujący równomierne rozłożenie obciążenia wydaje się bardziej realistyczny. Należy również zauważyć, że żadna inna strona uczestnicząca w postępowaniu nie kwestionowała takiej oceny. W związku z powyższym można potwierdzić wniosek zawarty w motywie 149 rozporządzenia tymczasowego.
- (54) W kwestii narzutów stosowanych przez podmioty gospodarcze należy przypomnieć, że w dochodzeniu nie uczestniczył żaden sprzedawca detaliczny, a zatem na tym etapie nie były dostępne żadne szczegółowe i sprawdzalne dowody w zakresie cen detalicznych i stosowanych marż. Ocena mogła zatem opierać się jedynie na porównaniu ceny dumpingowego przywozu, znanej z odpowiedzi na kwestionariusz, ze średnią ceną detaliczną, oszacowaną na podstawie informacji uzyskanych od importerów i od przemysłu wspólnotowego. Według tych informacji średnia cena detaliczna odnosi się do wszelkiej sprzedaży detalicznej we Wspólnocie i obejmuje m.in. podatek od wartości dodanej. Ustalona w ten sposób suma narzutów stosowanych przez importerów, sprzedawców detalicznych i wszelkich innych podmiotów uczestniczących w dystrybucji towarów pochodzących z dumpingowego przywozu do konsumentów wynosi około 450 %. Na koniec należy przypomnieć i potwierdzić, że narzuty poszczególnych podmiotów mogą się znacznie różnić między sobą, ale w ujęciu średnim są one znaczne, szczególnie na etapie sprzedaży detalicznej.
- (55) Jeden z chińskich producentów eksportujących wysuwał argument, że konsumentom we Wspólnocie nie powinno się odbierać możliwości nabycia wysokiej jakości chińskich produktów, które sprzedawane są po najbardziej rozsądnych cenach. W tym względzie zwraca się uwagę na treść motywu 53 powyżej i motywu 59 poniżej oraz stwierdza się, że rynek wspólnotowy nie będzie pozbawiony tych produktów.
- (56) Wobec braku innych uwag w tym zakresie, motywy od 147 do 150 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.
- 3. Interes dystrybutorów i sprzedawców detalicznych**
- (57) Wobec braku uwag w tym zakresie, zwraca się uwagę na motywy od 52 do 54 powyżej oraz potwierdza się niniejszym motyw 151 rozporządzenia tymczasowego.
- 4. Interes niepowiązanych importerów we Wspólnocie**
- (58) Po przedstawieniu informacji o tymczasowych ustaleniach dwóch importerów, o których mowa w motywie 152 rozporządzenia tymczasowego, zgłosiło uwagi dotyczące ich interesów. Żadnych innych uwag w tym względzie nie otrzymano.
- (59) Jeden ze wspomnianych importerów nie zgodził się z oceną dotyczącą rozłożenia ciężaru środków antydumpingowych oraz poziomemu narzutów stosowanych na różnych etapach sprzedaży (patrz: motywy od 52 do 54 powyżej). Oświadczył on, że nie będzie w stanie zaabsorbować dodatkowych kosztów i w związku z tym będzie musiał w pełni przerzucić je na sprzedawców detalicznych. W wyniku tego może być narażony na spadek swojej sprzedaży produktu objętego postępowaniem na rynku wspólnotowym, co rzekomo może nawet doprowadzić w jego przypadku do konieczności zwolnień pracowników. Jednak biorąc pod uwagę niewielki udział produktu objętego postępowaniem w całkowitych obrotach tego importera (poniżej 5%), wielkość przedsiębiorstwa oraz jego pozycję na rynku wspólnotowym i rynkach eksportowych, jak również różnorodność źródeł dostaw produktu objętego postępowaniem, ewentualne niekorzystne skutki środków dla jego działalności z pewnością byłyby nieznaczne.
- (60) Importer, o którym mowa w motywie 154 rozporządzenia tymczasowego, ponownie stwierdził, że wpływ środków na działalność jego przedsiębiorstwa może być znaczny, mimo że łączna sprzedaż desek do prasowania nie przekracza 10 % jego całkowitych obrotów. Importer ten argumentował, że wszelkie straty udziałów w rynku desek do prasowania pociągałyby za sobą jeszcze większe straty udziałów w rynku pokryć na deski, których produkcją zajmuje się to przedsiębiorstwo. Importer wyjaśniał, że deski do prasowania i ich pokrycia są produktami ściśle powiązanymi, nawet jeśli nie są sprzedawane łącznie, ponieważ większość sprzedawców detalicznych woli zaopatrywać się w oba te produkty u tych samych dostawców. W związku z tym wszelkie straty w zakresie sprzedaży importowanych desek do prasowania z pokryciami produkowanymi przez tego importera spowodowałyby straty w zakresie sprzedaży produkowanych zapasowych pokryć. W tym względzie uznaje się, że wpływ środków na część sprzedaży dokonywanej przez tego importera na rynku wspólnotowym może być znaczny. Jednak ich skutki na całkowity obrót tego importera będą mimo to ograniczone, ponieważ deski do prasowania i zapasowe pokrycia na nie stanowią łącznie około 30 % jego całkowitego obrotu. Ponadto skutki te będą częściowo uzależnione od wyników tego importera w zakresie wywozu, ponieważ prowadzony przez niego powrotny wywóz produktu objętego postępowaniem nie jest bez znaczenia i nałożenie środków nie powinno mieć na niego wpływu.

(61) W tym kontekście, z uwzględnieniem motywów od 152 do 156 rozporządzenia tymczasowego oraz motywów od 52 do 54 powyżej, w odniesieniu do wpływu środków antidumpingowych na sytuację niepowiązanych importerów desek do prasowania we Wspólnocie stwierdza się ostatecznie, co następuje: i) importerzy byliby prawdopodobnie narażeni na nieco większe obciążenia niż sprzedawcy detaliczni; ii) sytuacja niektórych importerów mogłaby w konsekwencji ulec istotniejszym zmianom; niemniej jednak iii) negatywny wpływ środków z reguły nie byłby decydujący dla ich działalności, a jego skala nie byłaby nieproporcjonalnie duża w stosunku do spodziewanych korzyści dla przemysłu wspólnotowego.

5. Wnioski dotyczące interesu Wspólnoty

(62) Przedstawiona powyżej dodatkowa analiza dotycząca interesu konsumentów i niepowiązanych importerów we Wspólnocie nie spowodowała zmiany tymczasowych wniosków w tym względzie. Nawet jeśli w niektórych przypadkach cały ciężar środków zostałby przerzucony na konsumentów, to negatywne skutki finansowe w ich przypadku byłyby w każdym razie nieznaczne. Potwierdzono również, że niekorzystny wpływ środków na niektórych importerów nie miałby decydującego znaczenia dla ich działalności. Na tej podstawie uznaje się, że wnioski w zakresie interesu Wspólnoty, zawarte w motywach od 157 do 162 rozporządzenia tymczasowego, nie ulegają zmianie. Wobec braku innych uwag, zostają one niniejszym ostatecznie potwierdzone.

G. OSTATECZNE ŚRODKI ANTYDUMPINGOWE

1. Poziom usuwający szkodę

(63) Skarżący twierdzili, że tymczasowo ustalony poziom eliminujący szkodę nie jest wystarczający do rzeczywistego usunięcia szkody wobec przemysłu wspólnotowego. W szczególności twierdzono, że: a) marża zysku przed opodatkowaniem, zastosowana w obliczeniach, jest niższa niż poziom marży, którego można zasadnie oczekiwać w warunkach normalnej konkurencji; oraz b) koszt produkcji obliczony przez Komisję w celu ustalenia poziomu usuwającego szkodę nie odzwierciedla rzeczywistego kosztu produkcji różnych rodzajów produktu. Jeśli chodzi o marżę zysku, jakiej można by zasadnie oczekiwać w sytuacji braku dumpingu wyrządzającego szkodę, należy przypomnieć, że marżę w wysokości 7 % przyjęto na podstawie rentowności przemysłu wspólnotowego przed napływem towarów przywożonych po cenach dumpingowych (patrz: motyw 44 powyżej). Marża taka jest zatem uznawana za rozsądną, a przemysł wspólnotowy nie przedstawił żadnych dowodów, które by temu przeczyły. W związku z powyższym zarzut ten zostaje odrzucony. Jeśli chodzi o koszty produkcji, należy zauważyć, że przemysł wspólnotowy nie przedstawił żadnych dokładnych i sprawdzalnych szczegółowych danych dotyczących rzeczywistego kosztu produkcji w OD w zależności od

typu produktu. Dlatego też koszt produkcji w podziale na typy produktów można ustalić jedynie na podstawie rzeczywistych cen stosowanych przez poszczególnych producentów ze Wspólnoty, skorygowanych o rzeczywisty ogólny zysk zrealizowany przez tych producentów na sprzedaży produktu podobnego w OD. Zważywszy że marża zysku przemysłu wspólnotowego została skorygowana, jak to wyjaśniono w motywie 44 powyżej, poziom usuwający szkodę został odpowiednio zmieniony.

(64) Należy przypomnieć, że ceny importowe chińskich współpracujących producentów eksportujących zostały skorygowane w sposób przedstawiony w motywie 42 powyżej. W związku z tym zmianie uległ również poziom usuwający szkodę w odniesieniu do tych eksporterów.

(65) Wobec braku innych uwag dotyczących poziomu usuwającego szkodę, motywy od 164 do 166 rozporządzenia tymczasowego zostają niniejszym potwierdzone.

2. Forma i poziom środków

(66) W świetle powyższego oraz zgodnie z art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, należy nałożyć ostateczne cło antidumpingowe w wysokości ustalonych marginesów dumpingu, ponieważ ustalono, że w przypadku wszystkich producentów eksportujących objętych postępowaniem poziom usuwający szkodę jest wyższy od marginesów dumpingu.

(67) Na podstawie powyższych ustaleń, stawki ostatecznych ceł dla ChRL i Ukrainy są następujące:

Kraj	Przedsiębiorstwo	Cło antidumpingowe
ChRL	Foshan City Gaoming Lihe Daily Necessities Co. Ltd., Foshan	34,9 %
	Guangzhou Power Team Houseware Co. Ltd., Guangzhou	36,5 %
	Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd., Guangzhou	0 %
	Foshan Shunde Yongjian Housewares and Hardware Co. Ltd., Foshan	18,1 %
	Zhejiang Harmonic Hardware Products Co. Ltd., Guzhou	26,5 %
	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	38,1 %
Ukraina	Wszystkie przedsiębiorstwa	9,9 %

(68) Po ujawnieniu zasadniczych faktów i ustaleń, na podstawie których zamierzano zalecić nałożenie ostatecznych środków antidumpingowych, jedyny producent eksportujący z Ukrainy oraz czterech chińskich producentów eksportujących, którym nie przyznano MET (jednemu z nich nie przyznano również indywidualnego traktowania), zaproponowało zobowiązania cenowe zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia podstawowego. Należy jednak zwrócić uwagę, że w przypadku produktu objętego postępowaniem istnieje znaczna liczba jego typów, które ulegają częstym zmianom w zależności od zamówień ze strony klientów i istotnie różnią się cenami. Ponadto producenci eksportujący, o których mowa, sprzedają wraz z produktem objętym postępowaniem inne produkty tym samym klientom, co powoduje znaczne ryzyko wyrównywania różnic cen na innych produktach. Charakter produktu i złożony charakter jego sprzedaży powodują, że praktycznie niemożliwe jest ustalenie sensownych minimalnych cen importowych dla każdego typu produktu, które mogłyby być odpowiednio monitorowane przez Komisję w sposób wykluczający poważne ryzyko obchodzenia środków. Z uwagi na to stwierdzono, że takie zobowiązania są niepraktyczne i w związku z tym nie mogą zostać przyjęte. Zainteresowane podmioty zostały poinformowane i dano im możliwość przedstawienia uwag. W wyniku tych uwag powyższy wniosek nie uległ jednak zmianie.

(69) Wymienione w niniejszym rozporządzeniu stawki ceł antidumpingowych dla poszczególnych przedsiębiorstw zostały określone na podstawie ustaleń bieżącego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację stwierdzoną w trakcie tego dochodzenia w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Co za tym idzie, wymienione stawki celne (w przeciwieństwie do ogólnokrajowych stawek stosowanych wobec „wszystkich innych przedsiębiorstw”) są stosowane wyłącznie do przywozu produktów pochodzących z kraju, którego dotyczy postępowanie, oraz wyprodukowanych przez wymienione przedsiębiorstwa, a więc przez konkretne podmioty prawne. Przywożone produkty wyprodukowane przez inne przedsiębiorstwa niewymienione konkretnie z nazwy i adresu w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z podmiotami konkretnie wymienionymi, nie mogą korzystać z tych stawek i podlegają stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.

(70) Wszelkie wnioski dotyczące zastosowania tych indywidualnych stawek ceł antidumpingowych (np. wynikające ze zmiany nazwy podmiotu lub ustanowienia nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) powinny być niezwłocznie kierowane do Komisji⁽¹⁾, wraz ze wszystkimi właściwymi informacjami, w szczególności dotyczącymi zmiany działalności przedsiębiorstwa w zakresie produkcji, sprzedaży krajowej i eksportowej, związanej np. ze wspomnianą zmianą nazwy lub zmianą podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą. W razie potrzeby rozporządzenie zostanie odpowiednio zmienione poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.

⁽¹⁾ Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Handlu, Dyrekcja H, J-79 5/17, rue de la Loi/Wetstraat 200, B-1049 Bruksela.

3. Pobranie cła tymczasowego

(71) W związku z zakresem stwierdzonych marginesów dumpingu oraz w świetle poziomu szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu uznaje się za niezbędne, by kwoty zabezpieczone w formie tymczasowego cła antidumpingowego, nałożonego rozporządzeniem tymczasowym, tj. rozporządzeniem (WE) nr 1620/2006, zostały ostatecznie pobrane w wysokości odpowiadającej stawce cła nałożonego ostatecznie niniejszym rozporządzeniem. W przypadkach gdy cło ostateczne jest niższe od cła tymczasowego, cło zostanie ponownie obliczone, a zabezpieczone kwoty przekraczające ostateczną stawkę cła powinny zostać zwolnione,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło antidumpingowe na przywóz desek do prasowania, wolno stojących lub nie, z białym wyposażeniem w odsysanie pary lub ogrzewanie lub nadmuch lub bez tych funkcji, w tym również rękawników, a także podstawowych części tych desek, tj. nóg, białów i podstaw do żelazka, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy, zgłaszanych w ramach kodów CN ex 3924 90 90, ex 4421 90 98, ex 7323 93 90, ex 7323 99 91, ex 7323 99 99, ex 8516 79 70 i ex 8516 90 00 (kody TARIC 3924 90 90 10, 4421 90 98 10, 7323 93 90 10, 7323 99 91 10, 7323 99 99 10, 8516 79 70 10 i 8516 90 00 51).

2. Stawkę ostatecznego cła antidumpingowego, stosowaną do ceny netto na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, dla produktów wytwarzanych przez przedsiębiorstwa wymienione poniżej, ustala się następująco:

Kraj	Producent	Stawka cła (%)	Dodatkowy kod TARIC
ChRL	Foshan City Gaoming Lihe Daily Necessities Co. Ltd., Foshan	34,9	A782
	Guangzhou Power Team Houseware Co. Ltd., Guangzhou	36,5	A783
	Since Hardware (Guangzhou) Co., Ltd., Guangzhou	0	A784
	Foshan Shunde Yongjian Housewares and Hardware Co. Ltd., Foshan	18,1	A785
	Zhejiang Harmonic Hardware Products Co. Ltd., Guzhou	26,5	A786
	Wszystkie inne przedsiębiorstwa	38,1	A999
Ukraina	Wszystkie przedsiębiorstwa	9,9	—

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone tymczasowym cłem antydumpingowym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1620/2006, nałożonym na przywóz desek do prasowania, wolno stojących lub nie, z białem wyposażonym w odsysanie pary lub ogrzewanie lub nadmuchiwanie lub bez tych funkcji, w tym również rękawników, a także podstawowych części tych desek, tj. nóg, blatów i podstaw do żelazka, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy, zgłaszanych w ramach kodów CN

ex 3924 90 90, ex 4421 90 98, ex 7323 93 90, ex 7323 99 91, ex 7323 99 99, ex 8516 79 70 i ex 8516 90 00 (kody TARIC 3924 90 90 10, 4421 90 98 10, 7323 93 90 10, 7323 99 91 10, 7323 99 99 10, 8516 79 70 10 i 8516 90 00 51), zostają ostatecznie pobrane. Kwoty zabezpieczone przekraczające kwotę ostatecznego cła antydumpingowego zostają zwolnione.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 23 kwietnia 2007 r.

W imieniu Rady
F.-W. STEINMEIER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) nr 453/2007

z dnia 25 kwietnia 2007 r.

w sprawie określenia współczynników korygujących stosowanych od dnia 1 lipca 2006 r. do wynagrodzeń urzędników, pracowników zatrudnionych na czas określony i pracowników kontraktowych Wspólnot Europejskich oddelegowanych do pracy w krajach trzecich, jak również niektórych urzędników pozostających na stanowiskach w dwóch nowych państwach członkowskich przez okres do dziewiętnastu miesięcy od ich przystąpienia

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając Regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i Warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot, określone w rozporządzeniu Rady (EWG, Euratom, EWWiS) nr 259/68⁽¹⁾, w szczególności w art. 13 akapit pierwszy jego załącznika X,

uwzględniając Akt przystąpienia z 2005 r., w szczególności jego art. 27 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Powinno się uwzględnić zmiany kosztów utrzymania w krajach spoza Wspólnoty i odpowiednio ustalić współczynniki korygujące, stosowane od dnia 1 lipca 2006 r. do wynagrodzeń wypłacanych w walucie kraju oddelegowania urzędnikom, pracownikom zatrudnionym na czas określony i pracownikom kontraktowym Wspólnot Europejskich pełniącym służbę w krajach trzecich.
- (2) Współczynniki korygujące zastosowane do wypłat na podstawie rozporządzenia (WE, Euratom) nr 351/2006⁽²⁾ mogą powodować korekty wynagrodzeń *in plus* lub *in minus* ze skutkiem wstecznym.
- (3) W przypadku wzrostu wynagrodzeń wskutek zastosowania nowych współczynników korygujących powinno się przewidzieć wyrównania.
- (4) W przypadku obniżki wynagrodzeń wskutek zastosowania nowych współczynników korygujących powinno się przewidzieć potrącenie nadpłaty za okres między dniem 1 lipca 2006 r. a datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 4.3.1968, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1895/2006 (Dz.U. L 397 z 30.12.2006, str. 6).

⁽²⁾ Dz.U. L 59 z 1.3.2006, str. 1.

- (5) Powinno się także ustalić, że ewentualne potrącenie nadpłaty będzie mogło dotyczyć co najwyżej sześciomiesięcznego okresu poprzedzającego wejście w życie niniejszego rozporządzenia oraz że jego skutki mogą być rozłożone na okres nieprzekraczający dwunastu miesięcy, począwszy od tej daty, analogicznie do zasad przewidzianych dla współczynników korygujących stosowanych na terytorium Wspólnoty do wynagrodzeń i świadczeń emerytalnych dla urzędników i pozostałych pracowników Wspólnot Europejskich,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ze skutkiem od dnia 1 lipca 2006 r. obowiązującymi współczynnikami korygującymi stosowanymi do wypłacanych w walucie kraju oddelegowania wynagrodzeń urzędników, pracowników zatrudnionych na czas określony lub kontraktowych Wspólnot Europejskich oddelegowanych do pracy w krajach trzecich są współczynniki przedstawione w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Kursy walutowe wykorzystywane do wyliczenia tych wynagrodzeń są ustalane zgodnie z zasadami wykonania rozporządzenia finansowego i odpowiadają dacie określonej w akapicie pierwszym.

Artykuł 2

1. W przypadku wzrostu wynagrodzeń wskutek zastosowania nowych współczynników korygujących określonych w załączniku instytucje dokonują wypłaty wyrównań.

2. W przypadku obniżki wynagrodzeń wskutek zastosowania nowych współczynników korygujących określonych w załączniku instytucje dokonują korekty wynagrodzeń *in minus* za okres między dniem 1 lipca 2006 r. a datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Korekty, które skutkują koniecznością potrącenia nadpłaty, dotyczą co najwyżej sześciomiesięcznego okresu poprzedzającego datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Potrącenie nadpłat rozkłada się na okres nieprzekraczający dwunastu miesięcy, począwszy od wyżej wskazanego terminu.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 25 kwietnia 2007 r.

W imieniu Rady
F.-W. STEINMEIER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

	Miejsce oddelegowania	Współczynniki korygujące (lipiec 2006 r.) (*)
(**)	Afganistan	0
	Albania	82,7
	Algieria	84,5
	Angola	113,5
	Arabia Saudyjska	88,8
	Argentyna	56,4
	Armenia	105,7
	Australia	99,1
	Bangladesz	43,7
	Barbados	125,7
	Benin	92,3
	Boliwia	48,4
	Bośnia i Hercegowina	77,7
	Botswana	62,1
	Brazylia	76,2
	Bułgaria	76,4
	Burkina Faso	89,7
(**)	Burundi	0
	Była Jugosłowiańska Republika Macedonii	69,7
	Chile	76,6
	Chiny	76,7
	Chorwacja	105,8
	Czad	131,2
(**)	Czarnogóra	0
	Demokratyczna Republika Konga	132,4
	Dżibuti	96,8
	Egipt	51,0
	Ekwador	70,8
	Erytrea	49,4
	Etiopia	85,7
	Fidzi	71,3
	Filipiny	60,2
	Gabon	116,6
	Gambia	55,8

	Miejsce oddelegowania	Współczynniki korygujące (lipiec 2006 r.) (*)
	Ghana	79,9
	Gruzja	95,1
	Gujana	60,6
	Gwatemala	80,6
	Gwinea	56,4
	Gwinea Bissau	100,7
	Haiti	109,5
	Honduras	74,9
	Hongkong	101,3
	Indie	45,3
(**)	Indonezja (Banda Aceh)	0
	Indonezja (Dżakarta)	83,9
(**)	Irak	0
	Izrael	109,6
	Jamajka	91,3
	Japonia (Naka)	113,7
	Japonia (Tokio)	119,9
	Jemen	68,2
	Jordania	72,3
	Kambodża	70,4
	Kamerun	110,1
(**)	Kanada	90,6
	Kazachstan (Almaty)	125,2
(**)	Kazachstan (Astana)	0
	Kenia	77,8
	Kirgistan	80,3
	Kolumbia	63,2
	Kongo	130,4
	Korea Południowa	112,4
	Kostaryka	69,1
	Kuba	97,1
	Laos	71,3
	Lesotho	61,8
	Liban	90,8
(**)	Liberia	0
	Madagaskar	72,3

	Miejsce oddelegowania	Współczynniki korygujące (lipiec 2006 r.) (*)
	Malawi	70,4
	Malezja	74,8
	Mali	91,2
	Maroko	86,8
	Mauretania	67,7
	Mauritius	70,7
	Meksyk	70,2
	Mołdowa	52,6
	Mozambik	69,3
	Namibia	72,8
	Nepal	68,8
	Niger	89,3
	Nigeria	94,7
	Nikaragua	60,7
	Norwegia	131,7
	Nowa Kaledonia	134,5
	Nowa Zelandia	89,0
	Pakistan	52,2
(**)	Panama	0
	Papua-Nowa Gwinea	75,6
	Paragwaj	70,8
	Peru	78,4
	Republika Dominikańska	71,9
	Republika Południowej Afryki	59,9
	Republika Środkowoafrykańska	120,1
	Republika Zielonego Przylądka	77,4
	Rosja	120,7
	Rumunia	62,7
	Rwanda	87,1
	Salwador	86,4
	Senegal	80,7
	Serbia	61,1
	Sierra Leone	75,1
	Singapur	103,4
(**)	Somalia	0
	Sri Lanka	55,4

	Miejsce oddelegowania	Współczynniki korygujące (lipiec 2006 r.) (*)
	Stany Zjednoczone (Nowy Jork)	104,8
	Stany Zjednoczone (Waszyngton)	100,5
	Suazi	62,6
	Sudan	52,1
	Surinam	51,9
	Syria	65,5
	Szwajcaria	116,3
	Tadżykistan	70,2
	Tajlandia	60,3
	Tajwan	89,9
	Tanzania	58,8
(**)	Timor Wschodni	0
	Togo	92,4
	Trynidad i Tobago	70,4
	Tunezja	71,8
	Turcja	83,7
	Uganda	55,5
	Ukraina	104,6
	Urugwaj	72,9
	Vanuatu	114,5
	Wenezuela	60,9
	Wietnam	54,2
	Wybrzeże Kości Słoniowej	109,4
	Wyspy Salomona	88,7
	Zachodni Brzeg Jordanu – Strefa Gazy	92,7
	Zambia	69,3
	Zimbabwe	47,2

(*) Bruksela = 100 %

(**) Brak danych

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 454/2007**z dnia 25 kwietnia 2007 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 3223/94 z dnia 21 grudnia 1994 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania ustaleń dotyczących przywozu owoców i warzyw⁽¹⁾, w szczególności jego art. 4 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie (WE) nr 3223/94 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w jego Załączniku.

(2) W zastosowaniu wyżej wymienionych kryteriów standardowe wartości w przywozie powinny zostać ustalone w wysokościach określonych w Załączniku do niniejszego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości w przywozie, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 3223/94, ustalone są zgodnie z tabelą zamieszczoną w Załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 kwietnia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 337 z 24.12.1994, str. 66. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 386/2005 (Dz.U. L 62 z 9.3.2005, str. 3).

ZAŁĄCZNIK

do rozporządzenia Komisji z dnia 25 kwietnia 2007 r. ustanawiającego standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	65,2
	TN	139,0
	TR	132,9
	ZZ	112,4
0707 00 05	JO	171,8
	MA	46,9
	TR	130,0
	ZZ	116,2
0709 90 70	MA	35,8
	TR	110,2
	ZZ	73,0
0709 90 80	EG	242,2
	ZZ	242,2
0805 10 20	CU	41,3
	EG	48,4
	IL	67,0
	MA	41,6
	TN	53,8
	ZZ	50,4
0805 50 10	AR	37,2
	IL	60,4
	TR	42,8
	ZZ	46,8
0808 10 80	AR	84,0
	BR	80,6
	CA	105,7
	CL	85,6
	CN	89,2
	NZ	125,2
	US	135,8
	UY	91,0
	ZA	88,1
	ZZ	98,4
0808 20 50	AR	78,5
	CL	90,5
	CN	36,6
	ZA	90,4
	ZZ	74,0

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, str. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 455/2007
z dnia 25 kwietnia 2007 r.
dotyczące klasyfikacji niektórych towarów w Nomenklaturze Scalonej

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 1 lit. a),

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W celu zapewnienia jednolitego stosowania Nomenklatury Scalonej, załączonej do rozporządzenia (EWG) nr 2658/87, konieczne jest przyjęcie środków dotyczących klasyfikacji towarów, określonych w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (2) Rozporządzenie (EWG) nr 2658/87 ustaliło Ogólne reguły interpretacji Nomenklatury Scalonej. Reguły te stosuje się także do każdej innej nomenklatury całkowicie lub częściowo opartej na Nomenklaturze Scalonej bądź takiej, która dodaje do niej jakikolwiek dodatkowy poddział i która jest ustanowiona przez specyficzne postanowienia wspólnotowe w celu stosowania środków taryfowych i innych środków odnoszących się do obrotu towarowego.
- (3) Stosownie do wymienionych wyżej Ogólnych reguł towarów, opisane w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku, powinny być klasyfikowane do kodów CN wskazanych w kolumnie 2., na mocy uzasadnień określonych w kolumnie 3. tej tabeli.

(4) Właściwe jest zapewnienie, że wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich odnośnie do klasyfikacji towarów w Nomenklaturze Scalonej, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez otrzymującego przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽²⁾.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Towary opisane w kolumnie 1. tabeli zamieszczonej w załączniku muszą być klasyfikowane w Nomenklaturze Scalonej do kodów CN wskazanych w kolumnie 2. tej tabeli.

Artykuł 2

Wiążąca informacja taryfowa wydana przez organy celne państw członkowskich, która nie jest zgodna z niniejszym rozporządzeniem, może być nadal przywoływana przez okres trzech miesięcy, zgodnie z art. 12 ust. 6 rozporządzenia (EWG) nr 2913/92.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

László KOVÁCS

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 256 z 7.9.1987, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 301/2007 (Dz.U. L 81 z 22.3.2007, str. 11).

⁽²⁾ Dz.U. L 302 z 19.10.1992, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 1).

ZAŁĄCZNIK

Opis towarów	Klasyfikacja (kod CN)	Uzasadnienie
(1)	(2)	(3)
<p>1. Preparat w postaci roztworu alkoholowego pakowanego w pipety, do sprzedaży detalicznej, o następującym składzie:</p> <ul style="list-style-type: none"> — fipronil (ISO) 10 g — butylohydroksyanizol (BHA, E 320) 0,02 g — butylohydroksytoluen (BHT, E 321) 0,01 g — substancja pomocnicza q.s.p. 100 ml <p>Preparat ten zawierający substancję wykazującą aktywność owadobójczą (jako insektycyd) i kleszczobójczą (jako akarycyd) przeciwko pasożytom, takim jak: pchły, kleszcze i wszy, stosowany jest do użytku zewnętrznego u zwierząt domowych (psy i koty).</p>	3808 91 90	<p>Klasyfikacja wyznaczona jest przez postanowienia reguł 1., 3a i 6. Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz brzmienie kodów CN 3808, 3808 91 i 3808 91 90.</p> <p>Patrz również: Noty wyjaśniające do HS dotyczące pozycji 3808 oraz podpozycji od 3808 91 do 3808 99.</p> <p>Preparat ten nie ma działania terapeutycznego ani profilaktycznego w rozumieniu pozycji 3004.</p>
<p>2. Preparat w postaci roztworu alkoholowego w aerozolu (spryskiwacz, pompka), z przeznaczeniem do sprzedaży detalicznej, o następującym składzie:</p> <ul style="list-style-type: none"> — fipronil (ISO) 0,25 g — substancja pomocnicza q.s.p. 100 ml <p>Preparat ten zawierający substancję wykazującą aktywność owadobójczą (jako insektycyd) i kleszczobójczą (jako akarycyd) przeciwko pasożytom, takim jak: pchły, kleszcze i wszy, stosowany jest do użytku zewnętrznego u zwierząt domowych (psy i koty).</p>	3808 91 90	<p>Klasyfikacja wyznaczona jest przez postanowienia reguł 1., 3a i 6. Ogólnych reguł interpretacji Nomenklatury Scalonej oraz brzmienie kodów CN 3808, 3808 91 i 3808 91 90.</p> <p>Patrz również: Noty wyjaśniające do HS dotyczące pozycji 3808 oraz podpozycji od 3808 91 do 3808 99.</p> <p>Preparat ten nie ma działania terapeutycznego ani profilaktycznego w rozumieniu pozycji 3004.</p> <p>Preparat ten nie zawiera żadnych składników, które nadają produktowi właściwości preparatu toaletowego dla zwierząt. Z tego powodu jest on wyłączony z pozycji 3307.</p>

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 456/2007**z dnia 25 kwietnia 2007 r.****określające przyznanie pozwoleń na wywóz dla niektórych przetworów mlecznych przeznaczonych na wywóz do Republiki Dominikańskiej w ramach kontyngentu określonego w art. 29 rozporządzenia (WE) nr 1282/2006**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1255/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1282/2006 z dnia 17 sierpnia 2006 r. ustanawiające specjalne szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1255/1999 w odniesieniu do pozwoleń na wywóz i refundacji wywozowych do mleka i przetworów mlecznych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 33 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

Sekcja 3 rozdziału III rozporządzenia (WE) nr 1282/2006 określa procedurę przyznawania pozwoleń na wywóz dla niektórych przetworów mlecznych przeznaczonych na wywóz do Republiki Dominikańskiej w ramach kontyngentu otwartego przez ten kraj. Wnioski złożone na rok kontyngentowy 2007/2008 odnoszą się do ilości większych niż ilości dostępne. Należy więc ustalić współczynniki przyznania dla wnioskowanych ilości,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ilości figurujące we wnioskach o pozwolenia na wywóz, odnoszących się do produktów, o których mowa w art. 29 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1282/2006, złożonych na okres od dnia 1 lipca 2007 r. do dnia 30 czerwca 2008 r., podlegają zastosowaniu następujących współczynników przyznania:

- 0,653853 do wniosków złożonych dla części kwoty określonej w art. 30 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1282/2006,
- 0,384549 do wniosków złożonych dla części kwoty określonej w art. 30 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1282/2006.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 26 kwietnia 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 kwietnia 2007 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 160 z 26.6.1999, str. 48. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1913/2005 (Dz.U. L 307 z 25.11.2005, str. 2).

⁽²⁾ Dz.U. L 234 z 29.8.2006, str. 4. Rozporządzenie zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1919/2006 (Dz.U. L 380 z 28.12.2006, str. 1).

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 19 marca 2007 r.

zmieniająca decyzję 2001/822/WE w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską

(2007/249/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 187,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzja Rady 2001/822/WE z dnia 27 listopada 2001 r. w sprawie stowarzyszenia krajów i terytoriów zamorskich ze Wspólnotą Europejską („decyzja o stowarzyszeniu zamorskim”) ⁽¹⁾ ustanawia ramy prawne dla promowania gospodarczego i społecznego rozwoju krajów i terytoriów zamorskich („KTZ”) oraz zacieśnienia stosunków gospodarczych między nimi a Wspólnotą. Decyzja o stowarzyszeniu zamorskim stosuje się do dnia 31 grudnia 2011 r. W celu osiągnięcia zbieżności decyzji o stowarzyszeniu zamorskim z czasem trwania 10. Europejskiego Funduszu Rozwoju (2008–2013) („10. EFR”) oraz czasu obowiązywania wieloletnich ram finansowych 2007–2013, czas jej obowiązywania powinien zostać przedłużony do dnia 31 grudnia 2013 r.
- (2) W załączniku II A do decyzji o stowarzyszeniu zamorskim określono sposób rozdzielania środków finansowych w latach 2000–2007. W związku z niedawnym ustanowieniem 10. EFR powinna zostać rozdzielona kwota na lata 2008–2013.
- (3) Należy ustanowić przepisy określające zasady przenoszenia środków z 9. EFR do 10. EFR w odniesieniu do

KTZ. Zasady te powinny zostać ustalone zgodnie z ogólnymi zasadami dotyczącymi przyznawania funduszy z 9. EFR oraz wcześniejszych EFR po dniu 31 grudnia 2007 r., określonymi w art. 1 decyzji 2005/446/WE przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie z dnia 30 maja 2005 r. ustalającej datę, po upływie której nie będą przyznawane środki z dziewiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) ⁽²⁾ oraz w art. 1 ust. 3 i 4 Umowy wewnętrznej między przedstawicielami rządów państw członkowskich, zebranymi w Radzie, w sprawie finansowania pomocy wspólnotowej na podstawie wieloletnich ram finansowych na lata 2008–2013 zgodnie z umową o partnerstwie AKP-WE oraz w sprawie przydzielania pomocy finansowej dla krajów i terytoriów zamorskich, do których stosuje się część czwartą Traktatu WE ⁽³⁾ („umowa wewnętrzna ustanawiająca 10. EFR”).

- (4) W umowie wewnętrznej ustanawiającej 10. EFR ogólna kwota, która ma zostać przyznana KTZ, została ustalona na 286 mln EUR. Należy określić zasady podziału tej kwoty między różne instrumenty współpracy finansowej na rzecz rozwoju związanej z EFR, jak również kryteria i elementy określające początkowe indykatywne dotacje dla KTZ korzystających z funduszu.
- (5) W odniesieniu do podziału środków między różne instrumenty służące współpracy finansowej na rzecz rozwoju związanej z EFR należy w szczególności zapewnić koordynację wsparcia dla współpracy i integracji regionalnej oraz wsparcia na poziomie terytorialnym w celu zwiększenia gotowości KTZ do stawiania czoła wyzwaniom, którym muszą sprostać niezależnie od swoich wskaźników PNB na mieszkańca i innych elementów wykorzystywanych do określania wysokości dotacji terytorialnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 314 z 30.11.2001, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 156 z 18.6.2005, str. 19.

⁽³⁾ Dz.U. L 247 z 9.9.2006, str. 32.

- (6) Pomoc finansowa dla KTZ powinna być przyznawana na podstawie standardowych, obiektywnych i przejrzystych kryteriów. Kryteria takie powinny obejmować w szczególności poziom PNB danego KTZ, liczbę ludności oraz ciągłość w stosunku do poprzednich europejskich funduszy rozwoju. Należy zapewnić szczególne traktowanie „najsłabiej rozwiniętych KTZ”, o których mowa w załączniku I B decyzji o stowarzyszeniu zamorskim, jak również KTZ, które z powodu izolacji geograficznej oraz innych ograniczeń mają większe trudności z zaangażowaniem się we współpracę i integrację regionalną.
- (7) Przy składaniu państwom członkowskim i komitetowi pomocy rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) sprawozdania z wydatków w ramach EFR Komisja powinna dokonać rozróżnienia między oficjalną pomocą rozwojową (OPR) i działaniami poza OPR.
- (8) Szczególną uwagę należy zwrócić na rozwijanie zdolności instytucjonalnych KTZ oraz na dobre zarządzanie, szczególnie w dziedzinie finansów, podatków oraz w wymiarze sprawiedliwości.
- (9) Szczególną uwagę należy zwrócić również na zacieśnienie współpracy między KTZ, krajami AKP i regionami najbardziej oddalonymi, o których mowa w art. 299 ust. 2 Traktatu, lub innymi podmiotami w regionach, w których znajdują się KTZ.
- (10) Zasady i warunki finansowania w odniesieniu do operacji instrumentu KTZ, o którym mowa w załączniku II C do decyzji o stowarzyszeniu zamorskim, powinny zostać dostosowane do zmian w odpowiednich artykułach załącznika II do Umowy o partnerstwie między członkami grupy krajów AKP, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony, podpisanej w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾ („umowa o partnerstwie AKP-WE”).
- (11) Ważne jest zapewnienie ciągłości w zakresie kwalifikowania się KTZ do finansowania z ogólnych tematycznych linii budżetowych budżetu ogólnego Unii Europejskiej, poza EFR. Rozporządzenia tematyczne, o których mowa w załączniku II E do decyzji o stowarzyszeniu zamorskim, zostały zastąpione rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającym instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾ od dnia 1 stycznia 2007 r. Załącznik II E powinien zatem zostać zmieniony w celu zastąpienia odesłań do tych rozporządzeń odesłaniami do nowego instrumentu finansowania. W celu zapewnienia ciągłości zmiany te powinny stosować się od dnia 1 stycznia 2007 r.
- (12) Biorąc pod uwagę szczególne stosunki między KTZ a państwami członkowskimi, z którymi są one związane, możliwość udziału KTZ w horyzontalnych programach Wspólnoty powinna stać się powszechna, tak, aby KTZ mogły uczestniczyć w programach dostępnych dla państw członkowskich, z którymi są związane, z zastrzeżeniem spełniania zasad i założeń tych programów oraz przestrzegania ustaleń obowiązujących państwa członkowskie, z którymi dane KTZ są związane. W celu umożliwienia KTZ udziału w programach od początku nowego okresu programowania zmiana taka powinna stosować się od dnia 1 stycznia 2007 r.
- (13) Przegląd dotyczący wszystkich aspektów wydatków i środków Unii Europejskiej, w tym finansowania KTZ, powinien zostać przeprowadzony w latach 2008–2009 na podstawie sprawozdania Komisji.
- (14) Obecne zmiany techniczne pozostają bez uszczerbku dla późniejszych zmian decyzji o stowarzyszeniu zamorskim, w szczególności zgodnie z jej art. 62,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

W decyzji Rady 2001/822/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 23 akapit czwarty otrzymuje brzmienie:

„Procedury finansowe i księgowość stosowane w ramach współpracy finansowej na rzecz rozwoju dla KTZ na mocy 9. EFR są procedurami ustalonymi w rozporządzeniu finansowym 9. EFR. Procedury finansowe i księgowość stosowane w ramach współpracy finansowej na rzecz rozwoju dla KTZ na mocy 10. EFR są procedurami ustalonymi w rozporządzeniu finansowym 10. EFR.”;

- 2) w art. 24 dodaje się ust. 9 w brzmieniu:

„9. Przy realizacji 10. EFR stosuje się odpowiednie przepisy umowy wewnętrznej ustanawiającej 10. EFR.”;

- 3) w art. 25 ust. 1 wyrazy „w latach 2000–2007” zastępuje się wyrazami „w latach 2000–2007 i 2008–2013”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, str. 3. Umowa ostatnio zmieniona decyzją nr 1/2006 Rady Ministrów AKP-WE (Dz.U. L 247 z 9.9.2006, str. 22).

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41.

4) artykuł 31 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 31

Pomoc techniczna

1. Środki w ramach badań lub pomocy technicznej mogą być finansowane z inicjatywy lub w imieniu Komisji w celu zapewnienia przygotowań, monitorowania, oceny i nadzoru niezbędnych do wykonania niniejszej decyzji oraz jej całościowej oceny, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. c) załącznika II A.

Tego rodzaju środki w ramach badań lub pomocy technicznej są finansowane z całkowitego przydziału dotacji.

2. Środki w ramach badań lub pomocy technicznej mogą być finansowane z inicjatywy KTZ w odniesieniu do realizacji działań ujętych w jednolitym dokumencie programowym, z zastrzeżeniem opinii Komisji.

W ramach 9. EFR tego rodzaju środki w ramach badań lub pomocy technicznej mogą być finansowane z dotacji dla danego KTZ. W ramach 10. EFR są one finansowane z całkowitego przydziału dotacji.”;

5) dodaje się art. 33a w brzmieniu:

„Artykuł 33a

1. Po dniu 31 grudnia 2007 r. lub po wejściu w życie umowy wewnętrznej ustanawiającej 10. EFR, jeśli ta data będzie późniejsza, nie przyznaje się sald z 9. EFR lub z wcześniejszych funduszy, z wyjątkiem sald i funduszy uruchomionych po tej dacie wejścia w życie, wynikających z systemu gwarantującego stabilizację zysków eksportowych z podstawowych produktów rolnych (STABEX) w ramach EFR wcześniejszych niż 9. EFR oraz pozostałych sald i zwrotów funduszy przyznanych w ramach 9. EFR na finansowanie zasobów instrumentu określonego w załączniku II C, z wyłączeniem powiązanych dotacji na spłatę oprocentowania.

2. Po dniu 31 grudnia 2007 r. nie przyznaje się funduszy uruchomionych z projektów w ramach 9. EFR lub z wcześniejszych EFR, chyba że Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek Komisji, zadecyduje inaczej, z wyjątkiem funduszy STABEX uruchomionych po tej dacie wejścia w życie, które automatycznie przenosi się do odpowiednich terytorialnych programów indykatywnych finansowanych zgodnie z art. 3 ust. 1 załącznika II Aa oraz z wyjątkiem funduszy przyznanych w ramach

9. EFR na finansowanie zasobów instrumentu określonego w załączniku II C, z wyłączeniem powiązanych dotacji na spłatę oprocentowania.”;

6) artykuł 58 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 58

Programy dostępne dla KTZ

Z programów Wspólnoty mogą korzystać osoby fizyczne z KTZ oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednie podmioty i instytucje publiczne lub prywatne w KTZ, z zastrzeżeniem zasad i celów programów oraz ustaleń stosowanych wobec państw członkowskich, z którymi KTZ są związane. Programy stosuje się do obywateli KTZ w ramach kwot dla państwa członkowskiego, z którymi związany jest dany kraj zamorski lub dane terytorium zamorskie, jeśli dany program posługuje się takimi kwotami.

Główne programy dostępne dla KTZ to programy wymienione w załączniku II F, jak również programy będące ich kontynuacją.”;

7) w art. 63 rok „2011” zastępuje się rokiem „2013”;

8) w art. 1 ust. 1 lit. c) załącznika II A wyrazy „dwa lata” zastępuje się wyrazami „cztery lata”;

9) po załączniku II A dodaje się nowy załącznik II Aa w brzmieniu określonym w załączniku I do niniejszej decyzji;

10) w załączniku II B wprowadza się następujące zmiany:

a) artykuł 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

1. Kwota w wysokości do 20 milionów EUR, określona w art. 5 umowy wewnętrznej ustanawiającej 9. EFR, jest udostępniana przez EBI w formie pożyczek ze środków własnych zgodnie z warunkami przewidzianymi w jego statucie i w niniejszym załączniku.

2. Kwota w wysokości do 30 milionów EUR, określona w art. 3 umowy wewnętrznej ustanawiającej 10. EFR, jest udostępniana przez EBI w formie pożyczek ze środków własnych zgodnie z warunkami przewidzianymi w jego statucie i w niniejszym załączniku.”;

b) w art. 2 ust. 2 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) w okresie objętym 9. EFR kwotę dotacji na spłatę oprocentowania wyliczoną w kategoriach jej wartości w dniu rozchodu środków pieniężnych pobiera się ze środków przydzielonych na tę dotację, określonych w art. 3 ust. 3 lit. d) załącznika II A, i wpłaca bezpośrednio do EBI;

w okresie objętym 10. EFR kwotę dotacji na spłatę oprocentowania wyliczoną w kategoriach jej wartości w dniu rozchodu środków pieniężnych pobiera się ze środków przydzielonych na spłatę odsetek, określonych w art. 1 ust. 1 lit. b) załącznika II Aa, i wpłaca bezpośrednio do EBI;

dotacje na spłatę oprocentowania można kapitalizować lub wykorzystać w formie dotacji z przeznaczeniem na pomoc techniczną związaną z realizowanym projektem, szczególnie dla instytucji finansowych w KTZ.”;

11) załącznik II C otrzymuje brzmienie określone w załączniku II do niniejszej decyzji;

12) załącznik II E otrzymuje brzmienie określone w załączniku III do niniejszej decyzji;

13) załącznik II F otrzymuje brzmienie określone w załączniku IV do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Skuteczność

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 1 pkt 6, 12 i 13 stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r.

Sporządzono w Brukseli, dnia 19 marca 2007 r.

W imieniu Rady

H. SEEHOFER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK II Aa

WSPÓLNOTOWA POMOC FINANSOWA: 10. EFR

Artykuł 1

Podział środków między różne instrumenty

1. Do celów niniejszej decyzji, w okresie sześciu lat trwającym od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., ogólna kwota wspólnotowej pomocy finansowej w wysokości 286 milionów EUR w ramach 10. EFR, ustalona w umowie wewnętrznej ustanawiającej 10. EFR, zostaje rozdzielona w następujący sposób:

- a) 250 milionów EUR w formie dotacji na programowalne wsparcie długoterminowego rozwoju, pomoc humanitarną, pomoc w sytuacjach wyjątkowych, pomoc dla uchodźców i dodatkowe wsparcie w przypadku wahań poziomu przychodów z wywozu, jak również na wsparcie współpracy i integracji regionalnej;
- b) 30 milionów EUR na finansowanie instrumentu inwestycyjnego KTZ, o którym mowa w załączniku II C, z czego kwota w wysokości maksymalnie 1,5 mln EUR jest zarezerwowana na finansowanie dotacji na spłatę oprocentowania działań, które mają być finansowane przez EBI ze środków własnych, zgodnie z załącznikiem II B, lub w ramach instrumentu inwestycyjnego KTZ;
- c) 6 milionów EUR na badania lub środki pomocy technicznej, zgodnie z art. 31 niniejszej decyzji.

2. Środki z 10. EFR nie mogą być przyznawane po dniu 31 grudnia 2013 r., chyba że Rada, stanowiąc jednogłośnie na wniosek Komisji, zdecydował inaczej.

3. W przypadku wyczerpania funduszy określonych w ust. 1 przed wygaśnięciem niniejszej decyzji Rada podejmie właściwe środki.

Artykuł 2

Zarządzanie środkami

EBI zarządza pożyczkami udzielonymi ze środków własnych, o których mowa w załączniku II B, jak również działaniami finansowanymi w ramach instrumentu inwestycyjnego KTZ, o którym mowa w załączniku II C. Wszystkimi pozostałymi środkami finansowymi w ramach niniejszej decyzji zarządza Komisja.

Artykuł 3

Rozdzielenie środków między KTZ

Kwotę 250 milionów EUR określoną w art. 1 ust. 1 lit. a) rozdziela się na podstawie potrzeb i wyników KTZ zgodnie z następującymi kryteriami:

1. Kwota A w wysokości 195 mln EUR jest przydzielana KTZ na finansowanie inicjatyw określonych w jednolitych dokumentach programowych, w tym priorytetowych działań służących rozwojowi społecznemu i ochronie środowiska naturalnego w ramach walki z ubóstwem. W stosownych przypadkach w jednolitych dokumen-

tach programowych zwraca się szczególną uwagę na działania mające na celu wzmocnienie zarządzania i zdolności instytucjonalnych KTZ będących beneficjentami oraz, tam gdzie to właściwe, na prawdopodobny harmonogram planowanych działań.

Rozdzielając kwotę A, uwzględnia się liczbę ludności, poziom produktu narodowego brutto (PNB), wartość i stopień wykorzystania poprzednich dotacji EFR, ograniczenia wynikające z odizolowania geograficznego oraz przeszkody strukturalne i innego rodzaju utrudnienia w najsłabiej rozwiniętych KTZ wymienionych w art. 3 niniejszej decyzji. Każdy przydział środków musi zapewnić ich skuteczne wykorzystanie. Powinien on zostać dokonany zgodnie z zasadą pomocniczości.

Kwota ta jest zasadniczo przyznawana tym KTZ, których PNB na jednego mieszkańca nie przekracza PNB na jednego mieszkańca Wspólnoty, według dostępnych danych statystycznych.

2. 40 milionów EUR przeznaczają się na wsparcie współpracy i integracji regionalnej, zgodnie z art. 16 niniejszej decyzji, w tym na działania na rzecz dialogu i partnerstwa ustanowione w art. 7, na inicjatywy dotyczące przygotowania na wypadek katastrof i łagodzenia ich skutków oraz, w koordynacji z innymi instrumentami finansowymi Wspólnoty, na współpracę między KTZ i regionami najbardziej oddalonymi, o których mowa w art. 299 ust. 2 Traktatu.
3. Ustęp 1 nie stosuje się do Grenlandii.
4. Nieprzydzieloną rezerwę B w wysokości 15 milionów EUR przeznaczają się na:
 - a) finansowanie pomocy humanitarnej, pomocy w sytuacjach wyjątkowych i pomocy dla uchodźców przeznaczonej dla KTZ oraz, w razie potrzeby, dodatkowego wsparcia w przypadku wahań poziomu przychodów z wywozu, zgodnie z załącznikiem II D;
 - b) dokonania nowych przydziałów środków w zależności od zmiany potrzeb i wyników KTZ, o których mowa w ust. 1.

Wyniki ocenia się w sposób obiektywny i przejrzysty, uwzględniając wykorzystanie przydzielonych środków, skuteczność realizacji bieżących działań, złagodzenie lub zmniejszenie ubóstwa oraz działania podjęte na rzecz trwałego rozwoju.

5. Zgodnie z ust. 1, 2, 3 i 4 kwoty indykatywne przydzielane w ramach 10. EFR są przyjmowane przez Komisję zgodnie z art. 24 niniejszej decyzji.
6. Po dokonaniu przeglądu śródkresowego Komisja może podjąć decyzję o innym rozdzieleniu wszelkich nierozdzielonych środków, o których mowa w niniejszym artykule. Procedury tego przeglądu i decyzja w sprawie nowych przydziałów zostają przyjęte zgodnie z art. 24 niniejszej decyzji.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK II C

WSPÓLNOTOWA POMOC FINANSOWA: INSTRUMENT INWESTYCYJNY KTZ

Artykuł 1

Cel

Ustanawia się instrument inwestycyjny KTZ («instrument») w celu wspierania rentownych przedsiębiorstw, głównie w sektorze prywatnym, ale także w sektorze publicznym wspierających rozwój sektora prywatnego.

Warunki finansowania w związku z operacjami instrumentu oraz pożyczkami ze środków własnych EBI są warunkami ustanowionymi w niniejszym załączniku i w załączniku II B. Do realizacji 9. EFR stosuje się art. 29 i 30 umowy wewnętrznej ustanawiającej 9. EFR. Do realizacji 10. EFR stosuje się odpowiednie przepisy umowy wewnętrznej ustanawiającej 10. EFR.

Środki te mogą być kierowane do uprawnionych przedsiębiorstw, bezpośrednio albo pośrednio, poprzez uprawnione fundusze inwestycyjne lub pośredników finansowych.

Artykuł 2

Środki w ramach instrumentu

1. Środki w ramach instrumentu mogą zostać wykorzystane, między innymi, do:

a) zapewnienia kapitału ryzyka w formie:

- i) udziału kapitałowego w przedsiębiorstwach KTZ, w tym w instytucjach finansowych;
- ii) quasi-kapitałowej pomocy dla przedsiębiorstw KTZ, w tym instytucji finansowych;
- iii) gwarancji i innych form poprawy warunków kredytowania, które mogą zostać wykorzystane do pokrycia ryzyka politycznego lub innego rodzaju ryzyka inwestycyjnego, ponoszonego przez inwestorów lub kredytodawców zagranicznych i lokalnych;

b) zapewnienia zwykłych pożyczek.

2. Udział kapitałowy dotyczy zasadniczo udziałów mniejszościowych niezapewniających kontroli i są wypłacane na podstawie wyników danego projektu.

3. Pomoc quasi-kapitałowa może składać się z zaliczek akcjonariuszy, obligacji zamiennych, pożyczek warunkowych, drugorzędnych i partycypacyjnych lub wszelkich innych podobnych form pomocy. W szczególności pomoc ta może składać się z:

a) pożyczek warunkowych, których obsługa lub okres spłaty są związane ze spełnieniem pewnych warunków dotyczących wyników

projektu; w szczególnym przypadku pożyczek warunkowych na badania przedinwestycyjne lub inną pomoc techniczną związaną z projektem, można zrezygnować z obsługi pożyczki, jeżeli inwestycja nie jest dokonywana;

b) kredytów partycypacyjnych, których obsługa lub okres spłaty są związane z rentownością finansową projektu;

c) pożyczek podporządkowanych, które należy spłacić wyłącznie po uregulowaniu innych zobowiązań.

4. Zysk z każdej operacji jest określany z chwilą przyznania pożyczki.

Jednakże:

a) w przypadku pożyczek warunkowych i partycypacyjnych zysk obejmuje na ogół stałą stopę procentową nie wyższą niż 3 % oraz element zmienny związany z wynikiem projektu;

b) w przypadku pożyczek podporządkowanych stopa procentowa jest dostosowana do stóp rynkowych.

5. Gwarancje są wyceniane w sposób odzwierciedlający ubezpieczone rodzaje ryzyka oraz szczególnie charakter operacji.

6. Stopa procentowa od pożyczek zwykłych obejmuje stopę referencyjną stosowaną przez EBI w odniesieniu do porównywalnych pożyczek udzielanych na takich samych warunkach co do okresów karencji i spłaty oraz z narzutu ustalonego przez EBI.

7. Pożyczki zwykle mogą być przedłużone na warunkach preferencyjnych w następujących przypadkach:

a) w przypadku projektów infrastrukturalnych niezbędnych dla rozwoju sektora prywatnego w najsłabiej rozwiniętych KTZ, w KTZ znajdujących się w sytuacji pokonfliktowej lub w KTZ dotkniętych klęską żywiołową. W takich przypadkach stopa procentowa pożyczki zostanie obniżona o 3 %;

b) w przypadku projektów obejmujących działania restrukturyzacyjne w ramach prywatyzacji lub projektów mogących przynieść istotne i wyraźne korzyści społeczne lub korzyści dla środowiska naturalnego. W takich przypadkach pożyczki mogą być udzielone wraz z dotacją na spłatę oprocentowania, której wielkość i forma zostaną ustalone w zależności od szczególnych cech projektu. Jednakże dotacja na spłatę oprocentowania nie może być wyższa niż 3 %.

Ostateczna wysokość stopy procentowej pożyczek wymienionych w lit. a) i b) w żadnym przypadku nie może być niższa niż 50 % stopy referencyjnej

8. Fundusze, które mają być przyznane na wymienione preferencyjne cele, będą udostępniane z instrumentu i nie mogą przekraczać 5 % ogólnej kwoty przeznaczonej na finansowanie inwestycji w ramach instrumentu i ze środków własnych EBI.

9. Dotacje na spłatę oprocentowania można kapitalizować lub wykorzystać w formie dotacji. Do 10 % budżetu przeznaczonego na dotacje na spłatę oprocentowania może zostać wykorzystane na wsparcie pomocy technicznej związanej z realizowanym projektem, szczególnie dla instytucji finansowych KTZ.

Artykuł 3

Operacje instrumentu

1. Instrument działa we wszystkich sektorach gospodarki i wspiera inwestycje w przedsiębiorstwa prywatne i podmioty sektora publicznego działające na zasadach komercyjnych, w tym inwestycje w rentowną infrastrukturę gospodarczą i technologiczną o zasadniczym znaczeniu dla sektora prywatnego. Instrument:

- a) jest zarządzany jako odnawialny fundusz i dąży do stabilności finansowej. Jego operacje są prowadzone na warunkach rynkowych i unikają stwarzania zakłóceń na rynkach lokalnych i przemieszczeń prywatnych źródeł finansowania;
- b) wspiera sektor finansowy KTZ i wywiera efekt katalizatora poprzez zachęcanie do aktywizacji długoterminowych środków lokalnych i przyciąganie prywatnych inwestorów zagranicznych i kredytodawców do projektów w KTZ;
- c) ponosi część ryzyka związanego z finansowanymi przez niego projektami, przy czym jego finansowa stabilność jest zapewniona poprzez całość portfela, a nie z poszczególnych operacji; oraz
- d) stara się skierować środki poprzez instytucje i programy KTZ, które wspierają rozwój małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP).

2. EBI otrzymuje wynagrodzenie za koszty poniesione w związku z zarządzaniem instrumentem. W okresie dwóch pierwszych lat po wejściu w życie drugiego protokołu finansowego wynagrodzenie to wynosi maksymalnie 2 % rocznie całkowitego początkowego wyposażenia kapitałowego instrumentu. Po tym okresie wynagrodzenie EBI obejmuje stały składnik 0,5 % rocznie początkowego wyposażenia instrumentu oraz zmienny składnik w wysokości do 1,5 % rocznie portfela instrumentu, który jest inwestowany w projekty w KTZ. Wynagrodzenie jest finansowane z instrumentu.

3. Z chwilą wygaśnięcia niniejszej decyzji oraz wobec braku szczególnej decyzji Rady skumulowane wpływy netto instrumentu są przenoszone do następnego instrumentu finansowego KTZ.

Artykuł 4

Warunki ryzyka walutowego

W celu zminimalizowania skutków wahań kursu walutowego problemami ryzyka walutowego należy zająć się w sposób następujący:

- a) w przypadku udziału kapitałowego przeznaczonego na zwiększenie środków własnych przedsiębiorstwa ryzyko walutowe jest zasadniczo ponoszone przez instrument;
- b) w przypadku finansowania kapitału ryzyka dla MŚP ryzyko walutowe jest zasadniczo ponoszone wspólnie przez Wspólnotę i pozostałe zainteresowane strony. Zwykle ryzyko walutowe jest dzielone równo;
- c) w przypadku gdy jest to wykonalne i właściwe, szczególnie w krajach odznaczających się stabilnością makroekonomiczną i finansową, instrument będzie dążył do udzielania pożyczek w lokalnych walutach KTZ, tym samym podejmując ryzyko walutowe.”.

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK II E

WSPÓLNOTOWA POMOC FINANSOWA: POMOC BUDŻETOWA DLA KRAJÓW ROZWIJAJĄCYCH SIĘ

Bez uszczerbku dla przyszłych zmian przepisów budżetowych, KTZ korzystają z następujących działań przyjętych dla krajów rozwijających się w ogólnym budżecie Unii Europejskiej:

1. Programy tematyczne objęte rozporządzeniem (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiającym instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽¹⁾ i przewidujące bezpośrednie wsparcie polityki Wspólnoty Europejskiej na rzecz rozwoju i współpracy.
2. Działania na rzecz odnowy i odbudowy objęte rozporządzeniem (WE) nr 1717/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającym Instrument na rzecz Stabilności ⁽²⁾.
3. Pomoc humanitarna przewidziana w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1257/96 z dnia 20 czerwca 1996 r. dotyczącym pomocy humanitarnej ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 41.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, str. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 163 z 2.7.1996, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1)."

ZAŁĄCZNIK IV

„ZAŁĄCZNIK II F

POZOSTAŁA POMOC WSPÓLNOTOWA: UCZESTNICTWO W PROGRAMACH WSPÓLNOTOWYCH

Zgodnie z art. 58 niniejszej decyzji następujące programy i programy będące ich kontynuacją, między innymi, stosują się do obywateli KTZ, w ramach kwoty dla państwa członkowskiego, z którym związany jest dany kraj zamorski lub dane terytorium zamorskie, jeśli dany program korzysta z takich kwot:

1. Programy w zakresie edukacji i kształcenia:

- program działań w zakresie uczenia się przez całe życie (2007–2013), ustanowiony decyzją nr 1720/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającą program działań w zakresie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾,
- program »Młodzież w działaniu« (2007–2013), ustanowiony decyzją nr 1719/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. ustanawiającą program Młodzież w działaniu na okres 2007–2013 ⁽²⁾.

2. Programy w ramach Programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013), ustanowionego decyzją nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającą Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) ⁽³⁾.3. Programy w ramach siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w dziedzinie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013), ustanowionego decyzją nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) ⁽⁴⁾.

4. Programy kulturalne i audiowizualne:

- program wspierający europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007), ustanowiony decyzją nr 1718/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie programu wspierającego europejski sektor audiowizualny (MEDIA 2007) ⁽⁵⁾,
- program »Kultura 2007« (2007–2013), ustanowiony decyzją nr 1903/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającą program Kultura (2007–2013) ⁽⁶⁾.

5. Program szkolenia zasobów ludzkich w Japonii (H RTP Japan; *human resources training programme in Japan*) oraz misje tematyczne, określone w decyzji Rady 92/278/EWG z dnia 18 maja 1992 r. potwierdzającej konsolidację Centrum WE-Japonia ds. Współpracy Przemysłowej ⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, str. 45.

⁽²⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, str. 30.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, str. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, str. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 327 z 24.11.2006, str. 12.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, str. 22.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 144 z 26.5.1992, str. 19.”.

DECYZJA RADY

z dnia 16 kwietnia 2007 r.

upoważniająca Zjednoczone Królestwo do wprowadzenia specjalnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 193 dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej

(2007/250/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 395 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W piśmie, które wpłynęło do Sekretariatu Generalnego Komisji w dniu 10 lutego 2006 r., Zjednoczone Królestwo wystąpiło z wnioskiem o upoważnienie do wprowadzenia specjalnego środka stanowiącego odstępstwo od art. 21 ust. 1 lit. a) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku ⁽²⁾.
- (2) Zgodnie z art. 27 ust. 2 dyrektywy 77/388/EWG w dniu 18 lipca 2006 r. Komisja poinformowała pozostałe państwa członkowskie o wniosku złożonym przez Zjednoczone Królestwo. Pismem z dnia 19 lipca 2006 r. Komisja zawiadomiła Zjednoczone Królestwo, że posiada wszystkie informacje, które uznaje za niezbędne w celu rozpatrzenia wniosku.
- (3) Dyrektywa 77/388/EWG została przekształcona i uchylona przez dyrektywę 2006/112/WE. Odesłania do przepisów dyrektywy 77/388/EWG uznaje się za odesłania do dyrektywy 2006/112/WE.
- (4) Zgodnie z art. 193 dyrektywy 2006/112/WE osobą zobowiązaną do zapłaty podatku od wartości dodanej

(VAT) jest podatnik dokonujący dostawy towarów. Celem odstępstwa, które pragnie wprowadzić Zjednoczone Królestwo, jest przeniesienie tego obowiązku na podatnika, któremu dostarczono towary, jednakże wyłącznie pod pewnymi warunkami i jedynie w przypadku telefonów komórkowych i komputerowych układów scalonych/mikroprocesorów.

- (5) W sektorze tym znaczna liczba podmiotów gospodarczych uchyla się od podatku, nie płacąc VAT organom podatkowym po dokonaniu sprzedaży wyrobów. Jednak ich klienci, którzy otrzymują ważną fakturę, są uprawnieni do odliczenia podatku. W najbardziej agresywnej formie tego oszustwa podatkowego, tzw. „oszustwie karuzelowym”, te same towary są dostarczane wielokrotnie bez zapłaty VAT organom podatkowym. W drodze odstępstwa obowiązek zapłaty VAT spoczywałby na osobie, której dostarczono towary, co zlikwidowałoby możliwość uchylania się w ten sposób od podatku. Kwota należnego VAT nie uległaby natomiast zmianie.
- (6) Celem zagwarantowania skuteczności odstępstwa oraz zapobieżenia tego rodzaju uchylaniu się od podatku w odniesieniu do innych towarów lub na poziomie handlu detalicznego, Zjednoczone Królestwo powinno wprowadzić właściwe obowiązki w zakresie kontroli i sprawozdawczości. Komisja powinna zostać poinformowana o zastosowanych środkach szczególnych oraz o monitorowaniu i ogólnej ocenie funkcjonowania odstępstwa.
- (7) Środek ten jest proporcjonalny w stosunku do zamierzonego celu, ponieważ nie ma być stosowany powszechnie, lecz jedynie w stosunku do określonego, obciążonego szczególnym ryzykiem sektora gospodarki i w odniesieniu do określonych, starannie zdefiniowanych wyrobów, w przypadku których skala uchylania się od podatku prowadzi do istotnego zmniejszenia wpływów z podatków. Ponieważ odstępstwo dotyczy niewielkiego sektora gospodarki, nie można go traktować jako równoważnego ze środkiem ogólnym.
- (8) Upoważnienie powinno obowiązywać jedynie przez krótki okres, ponieważ nie jest możliwe stwierdzenie bez wątpliwości, czy cele zastosowanego środka zostaną osiągnięte, ani też z góry ocenić wpływ tego środka na funkcjonowanie systemu VAT w Zjednoczonym Królestwie i w innych państwach członkowskich; ponadto konieczne będzie przeprowadzenie właściwej oceny wpływu środka oraz jego zastosowania na funkcjonowanie rynku wewnętrznego.
- (9) Odstępstwo nie ma negatywnego wpływu na zasoby własne Wspólnoty z tytułu VAT,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 11.12.2006, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/138/WE (Dz.U. L 384 z 29.12.2006, str. 92).

⁽²⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/98/WE (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 129).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Na zasadzie odstępstwa od art. 193 dyrektywy 2006/112/WE niniejszym upoważnia się Zjednoczone Królestwo do wyznaczenia podatnika, któremu dostarczane są niżej wymienione towary, jako osoby zobowiązanej do zapłaty podatku VAT:

- 1) telefony komórkowe, tj. urządzenia wyprodukowane lub przystosowane do użytku w połączeniu z licencjonowaną siecią, wykorzystujące określone częstotliwości, niezależnie od tego, czy mogą one być wykorzystywane do innych zastosowań;
- 2) układy scalone, takie jak mikroprocesory i jednostki centralne, przed ich zainstalowaniem w wyrobach przeznaczonych dla użytkownika końcowego.

Odstępstwo ma zastosowanie w odniesieniu do dostaw towarów, których podstawa opodatkowania wynosi co najmniej 5 000 GBP.

Artykuł 2

Odstępstwo przewidziane w art. 1 obowiązuje pod warunkiem nałożenia przez Zjednoczone Królestwo właściwych i skutecznych zobowiązań w zakresie kontroli i sprawozdawczości na podatników dostarczających towary,

do których zgodnie z niniejszą decyzją zastosowanie ma zmiana podmiotu odpowiedzialnego za zapłatę podatku.

Artykuł 3

Zjednoczone Królestwo informuje Komisję o przyjęciu środków, o których mowa w art. 1 i 2, oraz do dnia 31 marca 2009 r. przedstawia Komisji sprawozdanie o ogólnej ocenie funkcjonowania zastosowanych środków, w szczególności w zakresie ich skuteczności oraz ewentualnych oznak przeniesienia praktyki uchylania się od podatku na inne wyroby lub na poziom handlu detalicznego.

Artykuł 4

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 30 kwietnia 2009 r.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 16 kwietnia 2007 r.

W imieniu Rady
H. SEEHOFER
Przewodniczący

IV

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 328/05/COL

z dnia 20 grudnia 2005 r.

zmieniająca po raz pięćdziesiąty trzeci zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa poprzez wprowadzenie nowego rozdziału 18C: Pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych

URZĄD NADZORU EFTA,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym⁽¹⁾, w szczególności jego art. 61–63 oraz Protokół 26,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości⁽²⁾, w szczególności jego art. 24, art. 5 ust. 2 lit. b), art. 1 w części I Protokołu 3 oraz art. 18 i 19 w części II Protokołu 3,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z art. 24 porozumienia o nadzorze i trybunale, Urząd Nadzoru EFTA nadaje moc prawną postanowieniom Porozumienia EOG dotyczącym pomocy państwa,

ZGODNIE Z art. 5 ust. 2 lit. b) porozumienia o nadzorze i trybunale, Urząd Nadzoru EFTA wydaje zawiadomienia oraz wytyczne w kwestiach objętych Porozumieniem EOG, jeśli porozumienie to lub porozumienie o nadzorze i trybunale wyraźnie tak stanowi lub jeśli Urząd Nadzoru EFTA uznaje to za konieczne,

PRZYWOŁUJĄC Zasady proceduralne i merytoryczne w dziedzinie pomocy państwa⁽³⁾ przyjęte przez Urząd Nadzoru EFTA w dniu 19 stycznia 1994 r.⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Zwane dalej Porozumieniem EOG.

⁽²⁾ Zwane dalej porozumieniem o nadzorze i trybunale.

⁽³⁾ Zwane dalej Wytycznymi w sprawie pomocy państwa.

⁽⁴⁾ Pierwotnie opublikowane w Dz.U. L 231 z 3.9.1994 oraz w Suplemencie EOG nr 32 z tego samego dnia, ostatnio zmienione decyzją nr 313/05/COL z dnia 7 grudnia 2005 r. (dotychczas nieopublikowaną).

MAJĄC NA UWADZE, że dnia 13 lipca 2005 r. Komisja Europejska przyjęła Wspólnotowe ramy dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych⁽⁵⁾,

MAJĄC NA UWADZE, że niniejszy komunikat ma również znaczenie dla Europejskiego Obszaru Gospodarczego,

MAJĄC NA UWADZE, że należy zagwarantować jednolite stosowanie zasad EOG w zakresie pomocy państwa na całym Europejskim Obszarze Gospodarczym,

MAJĄC NA UWADZE, że zgodnie z pkt II części „OGÓLNE” zamieszczonej na końcu załącznika XV do Porozumienia EOG, Urząd Nadzoru EFTA przyjmuje, po konsultacji z Komisją, akty prawne odpowiadające tym, które zostały przyjęte przez Komisję Europejską,

PO KONSULTACJI z Komisją Europejską,

ODWOŁUJĄC SIĘ DO konsultacji, które Urząd Nadzoru EFTA odbył z państwami EFTA w przedmiotowej sprawie w piśmie z dnia 19 października 2005 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

- 1) Wytyczne w sprawie pomocy państwa zmienia się poprzez wprowadzenie nowego rozdziału 18C: Pomoc państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych. Nowy rozdział stanowi załącznik I do niniejszej decyzji. Proponuje się stosowne środki zawarte w załączniku I do niniejszej decyzji.

⁽⁵⁾ Wspólnotowe ramy dotyczące pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (Dz.U. C 297 z 29.11.2005, str. 4).

- 2) Państwa EFTA zostają poinformowane pismem zawierającym egzemplarz niniejszej decyzji wraz z wyżej wymienionym załącznikiem. Państwa EFTA prosi się o wyrażenie zgody na proponowane odpowiednie środki w ciągu jednego miesiąca od daty otrzymania niniejszego wniosku.
- 3) Komisja Europejska zostaje poinformowana, zgodnie z lit. d) Protokołu 27 do Porozumienia EOG, poprzez przekazanie jej egzemplarza niniejszej decyzji wraz z załącznikiem I.
- 4) Niniejsza decyzja, wraz z załącznikiem I, zostaje opublikowana w sekcji EOG oraz w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.
- 5) W przypadku przyjęcia przez państwa EFTA propozycji dotyczącej odpowiednich środków zostaje opublikowane obwieszczenie skrócone w sekcji EOG *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz w jego Suplemencie EOG (zawarte w załączniku II do niniejszej decyzji).
- 6) Decyzja w języku angielskim jest autentyczna.

Sporządzono w Brukseli, 20 grudnia 2005 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Einar M. BULL
Przewodniczący

Kurt JÄGER
Członek Kolegium

ZAŁĄCZNIK

„18C. POMOC PAŃSTWA W FORMIE REKOMPENSATY Z TYTUŁU ŚWIADCZENIA USŁUG PUBLICZNYCH⁽¹⁾”**18C.1. Cel i zakres**

- (1) Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich⁽²⁾ wynika, że rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, jeśli spełnia pewne warunki. Jeśli jednak rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych nie spełnia tych warunków i jeśli ogólne warunki zastosowania art. 87 ust. 1 Traktatu WE zostają spełnione, to rekompensata taka stanowi pomoc państwa. Zdaniem urzędu wspomniane orzecznictwo ma również zastosowanie w kontekście art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.
- (2) Decyzja Komisji 2005/842/WE z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznanej pewnym przedsiębiorstwom świadczącym usługi w ogólnym interesie gospodarczym⁽³⁾ określa warunki, w jakich pewne rodzaje rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych stanowią pomoc państwa w myśl art. 86 ust. 2 Traktatu WE oraz zwalnia rekompensaty spełniające te warunki z obowiązku uprzedniego zgłaszania. Decyzja ta nie została jeszcze włączona do Porozumienia EOG⁽⁴⁾. Rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, które stanowią pomoc państwa i nie wchodzą w zakres decyzji 2005/842/WE będą, po przyjęciu omawianej decyzji, w dalszym ciągu podlegały obowiązkowi uprzedniego zgłaszania. Celem niniejszych wytycznych jest określenie warunków koniecznych do zakwalifikowania pomocy państwa jako zgodnej z funkcjonowaniem Porozumienia EOG w myśl art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG.
- (3) Niniejsze wytyczne mają zastosowanie do rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych przyznanej przedsiębiorstwom w związku z prowadzeniem działalności, które są regulowane Porozumieniem EOG, z wyjątkiem sektorów transportu oraz nadawców publicznych objętych wytycznymi Urzędu Nadzoru EFTA na temat stosowania zasad pomocy państwa do nadawców publicznych⁽⁵⁾.
- (4) Przepisy niniejszych wytycznych stosowane są bez uszczerbku dla bardziej surowych przepisów szczególnych odnoszących się do zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych zawartych w sektorowym prawodawstwie i środkach EOG.
- (5) Niniejsze wytyczne stosowane są bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów w dziedzinie zamówień publicznych i konkurencji (w szczególności art. 53 i 54 Porozumienia EOG).

18C.2. Warunki zgodności z Traktatem rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, stanowiącej pomoc państwa**18C.2.1. Postanowienia ogólne**

- (6) Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w swoim wyroku w sprawie *Altmark*⁽⁶⁾ określił warunki, w jakich rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych nie stanowią pomocy państwa.

»[...] Po pierwsze, przedsiębiorstwo będące beneficjentem musi wywiązywać się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych; zobowiązania te muszą być jasno zdefiniowane [...].

⁽¹⁾ Niniejszy rozdział odpowiada Wspólnotowym ramom dotyczącym pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych (Dz.U. C 297 z 29.11.2005, str. 4).

⁽²⁾ Wyroki w sprawach C-280/00, *Altmark Trans GmbH i Regierungspräsidium Magdeburg przeciwko Nahverkehrsgesellschaft Altmark GmbH*, Zb.Orz. [2003] str. I-7747 i połączone sprawy C-34/01 do C-38/01 *Enirisorse SpA*, Zb.Orz. [2003] str. I-14243.

⁽³⁾ Decyzja Komisji z dnia 28 listopada 2005 r. w sprawie stosowania art. 86 ust. 2 Traktatu WE do pomocy państwa w formie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznawanej przedsiębiorstwom zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym (Dz.U. L 312 z 29.11.2005, str. 67).

⁽⁴⁾ Tak więc do czasu włączenia omawianej decyzji do ram prawnych EOG te rodzaje rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych podlegają ogólnemu obowiązkowi zgłaszania, określone w art. 1 ust. 3 w części I oraz art. 2 w części II Protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i trybunale.

⁽⁵⁾ Rozdział 24C wytycznych w sprawie pomocy państwa.

⁽⁶⁾ Patrz: przypis 2 powyżej.

- [...] Po drugie, wskaźniki, na podstawie których wyliczana jest rekompensata, muszą zostać ustanowione w obiektywny i przejrzysty sposób, aby uniknąć przyznawania korzyści gospodarczych, które dawałyby przedsiębiorstwu będącemu beneficjentem przewagę nad konkurującymi z nim przedsiębiorstwami. [...] Jeśli państwo członkowskie wypłaca rekompensatę za straty poniesione przez przedsiębiorstwo – nie określwszy wcześniej wskaźników stosowanych do obliczania tego typu rekompensat – gdy retrospektywnie okazuje się, że świadczenie niektórych usług związanych z wywiązywaniem się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych jest nierentowne, stanowi to środek finansowy, który jest objęty pojęciem pomocy państwa w rozumieniu art. 81 ust. 1 Traktatu.
- [...] Po trzecie, wysokość rekompensaty nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w trakcie wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i rozsądnego zysku [...].
- [...] Po czwarte, w przypadku gdy wyboru przedsiębiorstwa mającego wywiązywać się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nie dokonuje się zgodnie z procedurą udzielania zamówień publicznych, która pozwoliłaby na wybór oferenta świadczącego te usługi za cenę najkorzystniejszą dla danej społeczności, poziom rekompensaty należy określić na podstawie analizy kosztów, jakie typowe, dobrze zarządzane przedsiębiorstwo dysponujące odpowiednimi środkami potrzebnymi do spełnienia koniecznych wymogów z tytułu świadczenia usług publicznych poniosłoby, wywiązując się z tych zobowiązań, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i osiągniętego zysku z wywiązywania się z tych zobowiązań.»
- (7) Jeśli te cztery kryteria zostaną spełnione, rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych nie stanowi pomocy państwa, a przepisy art. 61 ust. 3 Porozumienia EFTA oraz art. 1 w części I Protokołu 3 do Porozumienia między Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości (zwanego dalej »porozumieniem o nadzorze i trybunale«) nie mają zastosowania. Jeśli jednak państwa EFTA nie spełniają tych kryteriów i jeśli ogólne warunki zastosowania art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG zostają spełnione, to rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych stanowi pomoc państwa.
- (8) Urząd uważa, że na obecnym etapie rozwoju Porozumienia EOG taka pomoc państwa może być uznana za zgodną z Porozumieniem EOG w rozumieniu art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG, jeżeli jest ona konieczna do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym oraz nie wpływa na rozwój handlu w sposób pozostający w sprzeczności z interesem Umawiających się Stron. Następujące warunki muszą być spełnione w celu osiągnięcia takiej równowagi.
- 18C.2.2. *Usługa faktycznie świadczona w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 59 Porozumienia EOG*
- (9) Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wynika, że z wyjątkiem sektorów, w których postanowienia Porozumienia EOG regulują te kwestie, państwa EFTA posiadają szeroki margines uznaniowości przy definiowaniu usług, które mogą zostać uznane za usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym. Tak więc Urząd odpowiada za zapewnienie, że omawiany margines uznaniowości jest stosowany bez popełniania oczywistych błędów w odniesieniu do definicji usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.
- (10) Z art. 59 ust. 2 Porozumienia EOG wynika (⁷), że przedsiębiorstwa zobowiązane do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym to przedsiębiorstwa, którym powierzono »poszczególne zadania«. W przypadku definiowania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych oraz sprawdzania, czy zobowiązania te są wypełnione przez zainteresowane przedsiębiorstwa, zachęca się państwa EFTA do przeprowadzenia szerokich konsultacji, ze szczególnym uwzględnieniem odbiorców usług.

(⁷) Przez »przedsiębiorstwo« rozumie się każdy podmiot zaangażowany w działalność gospodarczą, bez względu na jego status prawny i sposób finansowania. Przez »przedsiębiorstwa publiczne« rozumie się każde przedsiębiorstwo, na które władze publiczne mogą wywierać, bezpośrednio lub pośrednio, decydujący wpływ z racji bycia jego właścicielem, posiadania w nim udziału finansowego lub zasad, które nim rządzą, zgodnie z definicją w art. 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy Komisji 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi i przedsiębiorstwami publicznymi (Dz.U. L 195 z 29.7.1980, str. 35, ostatnio zmienionej dyrektywą 2000/52/WE, Dz.U. L 193 z 29.7.2000, str. 75, włączoną do załącznika XV do Porozumienia EOG decyzją Wspólnego Komitetu nr 6/2001, Dz.U. L 66 z 8.3.2001, str. 48 i Supplement EOG nr 12 z 8.3.2001, str. 6, weszła w życie dnia 1.6.2002 r.).

18C.2.3. *Potrzeba instrumentu określającego zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych oraz metody obliczania rekompensaty*

- (11) Pojęcie usługi w ogólnym interesie gospodarczym w rozumieniu art. 59 Porozumienia EOG oznacza, że zainteresowanym przedsiębiorstwom zostało powierzono przez państwo szczególne zadanie⁽⁸⁾. Władze publiczne w dalszym ciągu są odpowiedzialne – z wyjątkiem sektorów, w których zasady EOG regulują te kwestie – za określenie kryteriów i zasad świadczenia usług, niezależnie od statusu prawnego świadczącego je przedsiębiorstwa oraz od tego, czy usługa jest świadczona na zasadzie wolnej konkurencji. W związku z tym zlecenie świadczenia usługi publicznej jest niezbędne w celu zdefiniowania obowiązków zainteresowanego przedsiębiorstwa oraz państwa. Pojęcie »państwa« obejmuje władze centralne, regionalne i lokalne.
- (12) Odpowiedzialność za świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym musi być powierzona odpowiedniemu przedsiębiorstwu na mocy jednego lub więcej oficjalnych aktów prawnych. Forma tych aktów może być określona przez poszczególne państwa EFTA. Akt lub akty muszą w szczególności określać:
- a) dokładny charakter i czas trwania zobowiązania z tytułu świadczenia usług publicznych;
 - b) zainteresowane przedsiębiorstwa i terytorium, których dotyczy zobowiązanie;
 - c) rodzaj wszystkich wyłącznych lub specjalnych praw przyznanych przedsiębiorstwu;
 - d) wskaźniki służące do obliczania, kontrolowania i przeglądów rekompensat;
 - e) ustalenia dotyczące unikania i zwrotów nadwyżek rekompensat.
- (13) Podczas definiowania zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych oraz oceniania, czy te zobowiązania są wypełniane przez dane przedsiębiorstwa, zachęca się państwa EFTA do szerokich konsultacji ze szczególnym uwzględnieniem odbiorców usług.

18C.2.4. *Kwota rekompensaty*

- (14) **Kwota rekompensaty** nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów wynikających z wywiązywania się ze zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych, przy uwzględnieniu odpowiednich wpływów i rozsądnego zysku z wywiązywania się z tych zobowiązań. Rekompensata obejmuje wszystkie korzyści przyznane przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie. Rozsądny zysk może obejmować wszystkie lub niektóre przypadki wzrostu wydajności osiągnięte przez dane przedsiębiorstwa w ustalonym, ograniczonym okresie, nieograniczające poziomu jakości usług zleconych przedsiębiorstwu przez państwo.
- (15) Rekompensata musi być faktycznie wykorzystywana na świadczenie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Rekompensata z tytułu świadczenia usług publicznych, przyznana w celu świadczenia danej usługi w ogólnym interesie gospodarczym, ale w rzeczywistości wykorzystana do działalności na innym rynku, jest nieuzasadniona i stanowi w związku z tym niezgodną pomoc państwa. Przedsiębiorstwo otrzymujące rekompensatę z tytułu świadczenia usług publicznych ma jednak prawo odnosić rozsądny zysk.
- (16) **Koszty, które należy uwzględnić**, obejmują całość kosztów poniesionych w związku ze świadczeniem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Jeżeli działalność przedsiębiorstwa, o którym mowa, ogranicza się do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, można uwzględnić wszystkie jego koszty. Jeśli przedsiębiorstwo prowadzi działalność wykraczającą poza zakres usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, uwzględnione mogą być jedynie koszty związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym. Koszty poniesione na świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym mogą obejmować różne rodzaje kosztów związanych ze świadczeniem usług w ogólnym interesie gospodarczym, odpowiedni wkład do kosztów stałych związanych zarówno z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, jak i z inną działalnością oraz zwrot z kapitału własnego przeznaczony na świadczenie usług w ogólnym interesie gospodarczym⁽⁹⁾. Koszty wynikające z inwestycji, szczególnie związanych z infrastrukturą, mogą zostać uwzględnione, jeżeli są konieczne do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym. Koszty związane z każdą działalnością, wykraczającą poza zakres usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, muszą obejmować wszystkie koszty zmienne, odpowiedni wkład we wspólne koszty stałe i właściwy zwrot z kapitału. Koszty te nie mogą w żadnym przypadku być zaliczone do kosztów usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Obliczanie kosztów musi odpowiadać uprzednio zdefiniowanym kryteriom i ma być oparte na ogólnie przyjętych zasadach księgowości kosztowej, o których musi zostać poinformowany urząd w ramach zgłoszenia, zgodnie z przepisami art. 1 ust. 3 w części I Protokołu 3 porozumienia o nadzorze i trybunale.

⁽⁸⁾ Patrz: w szczególności wyrok w sprawie C-127/73 BRT przeciwko SABAM, Zb.Orz. [1974] str. 313.

⁽⁹⁾ Patrz: połączone sprawy C-83/01P, C-93/01P oraz C-94/01P Chronopost SA, Zb.Orz. [2003] str. I-6993.

- (17) **Dochody, które należy uwzględnić**, muszą obejmować przynajmniej całkowity dochód osiągnięty z usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Jeśli dane przedsiębiorstwo posiada specjalne lub wyłączne prawa związane z usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, która generuje zyski wyższe niż rozsądny zysk, lub jeśli państwo przyznało mu inne korzyści, należy to uwzględnić – niezależnie od sklasyfikowania tych korzyści dla celów art. 61 Porozumienia EOG – i doliczyć do przychodów przedsiębiorstwa. Dane państwo EFTA może podjąć decyzję, że korzyści pochodzące z działalności wykraczającej poza zakres usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym mają zostać przeznaczone w całości lub w części na finansowanie usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym.
- (18) »Rozsądny zysk« należy rozumieć jako stopę zwrotu z kapitału własnego, która musi uwzględniać ryzyko lub brak ryzyka, wynikające dla przedsiębiorstwa w wyniku interwencji państwa EFTA, szczególnie jeśli przyznało ono wyłączne lub szczególne prawa. Stopa ta nie powinna zwykle przewyższać średniej stopy dla danego sektora w ostatnich latach. W sektorach, w których nie ma przedsiębiorstw porównywalnych z przedsiębiorstwem zobowiązanym do zarządzania usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym, można dokonać porównania z przedsiębiorstwem mającym siedzibę w innym państwie EOG lub, jeśli to konieczne, z przedsiębiorstwem z innego sektora, pod warunkiem że zostanie uwzględniona specyfika poszczególnych sektorów. Przy określaniu wysokości rozsądnego zysku państwa EFTA mogą wprowadzić kryteria motywacyjne, w szczególności w zakresie jakości świadczonej usługi oraz wdrożenie wydajności.
- (19) Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność zarówno w zakresie, jak i poza zakresem usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym, w wewnętrznych księgach rachunkowych należy wykazać oddzielnie koszty i wpływy związane z usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym oraz koszty i wpływy związane z innymi usługami, jak również kryteria, według których ujmuje się koszty i wpływy. Jeżeli jednemu przedsiębiorstwu powierzono świadczenie kilku usług w ogólnym interesie gospodarczym, ponieważ zostały one powierzone przez różne organy lub różny jest charakter świadczonych usług, z wewnętrznych ksiąg rachunkowych przedsiębiorstwa musi wynikać, że na poziomie poszczególnych usług nie ma nadwyżki rekompensaty. Zasady te pozostają bez uszczerbku dla przepisów aktu wymienionego w pkt 1 załącznika XV do Porozumienia EOG (dyrektywa Komisji 80/723/EWG w sprawie przejrzystości stosunków finansowych między państwami członkowskimi a pewnymi przedsiębiorstwami, wraz ze zmianami) w przypadkach, do których dyrektywa się odnosi.

18C.3. Nadwyżka rekompensaty

- (20) Państwa EFTA muszą regularnie kontrolować lub zlecać regularne kontrolowanie, czy nie występuje nadwyżka rekompensat. Z uwagi na to, że nadwyżka rekompensaty nie jest niezbędna do świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, stanowi zatem niezgodną pomoc państwa, która musi zostać zwrócona państwu, a wskaźniki służące do obliczania rekompensaty muszą zostać uaktualnione na przyszłość.
- (21) W przypadkach, kiedy kwota nadwyżki rekompensaty nie przekracza 10 % kwoty rocznej rekompensaty, taka nadwyżka rekompensaty może zostać przeniesiona na następny rok. Z niektórymi usługami świadczonymi w ogólnym interesie gospodarczym związane są koszty, które zmieniają się znacznie z roku na rok, zwłaszcza w kontekście szczególnych inwestycji. W takich przypadkach nadwyżka rekompensaty przewyższająca w niektórych latach 10 % może wyjątkowo okazać się niezbędna dla świadczenia usługi w ogólnym interesie gospodarczym. Szczególna sytuacja, która może usprawiedliwiać ponad dziesięcioprocentową nadwyżkę rekompensaty, powinna być wyjaśniona w zgłoszeniu do Urzędu. Jednak sytuacja powinna być poddawana ponownej analizie w odstępach ustalonych na podstawie sytuacji w danym sektorze, które nie powinny jednak nigdy przekraczać czterech lat, a cała nadwyżka rekompensaty stwierdzona na koniec takiego okresu powinna zostać zwrócona.
- (22) Nadwyżka rekompensaty może być wykorzystana do finansowania innej usługi w ogólnym interesie gospodarczym, świadczonej przez to samo przedsiębiorstwo, ale takie przesunięcie musi zostać wykazane w księgowości przedsiębiorstwa i dokonane zgodnie z przepisami i zasadami określonymi w niniejszych wytycznych, zwłaszcza w odniesieniu do uprzedniego zgłoszenia. Państwa EFTA muszą zagwarantować prawidłową kontrolę takich przesunięć. Zastosowanie mają zasady w zakresie przejrzystości określone w akcie przywołanym w pkt 1 załącznika XV do Porozumienia EOG (dyrektywa Komisji 80/723/EWG wraz ze zmianami).
- (23) Kwota nadwyżki rekompensaty nie może pozostać do dyspozycji przedsiębiorstwa w charakterze pomocy zgodnej z Porozumieniem EOG (np. pomoc na ochronę środowiska, pomoc w zakresie zatrudnienia czy pomoc na rzecz małych i średnich przedsiębiorstw). Państwo EFTA, które zamierza przyznać taką pomoc, musi zastosować procedurę uprzedniego zgłoszenia przewidzianą w art. 1 ust. 3 w części I Protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i trybunale. Pomoc może być wypłacona tylko wtedy, kiedy została zatwierdzona przez Urząd. Pomoc, która jest zgodna z rozporządzeniem o grupowym wyłączeniu, musi spełniać warunki rozporządzenia o grupowym wyłączeniu.

18C.4. Warunki i zobowiązania związane z decyzjami Urzędu

- (24) Zgodnie z art. 7 ust. 4 w części II Protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i trybunale ⁽¹⁰⁾ Urząd może do pozytywnej decyzji dodać warunki, na jakich dana pomoc może zostać uznana za zgodną z funkcjonowaniem Porozumienia EOG i może ustanowić obowiązki umożliwiające monitorowanie zgodności z decyzją. W dziedzinie usług w ogólnym interesie gospodarczym warunki i zobowiązania mogą się okazać niezbędne do zagwarantowania, że pomoc przyznana przedsiębiorstwom nie prowadzi do nadwyżki rekompensaty. Temu celowi mogą służyć sprawozdania okresowe i inne zobowiązania, zależnie od konkretnej sytuacji dotyczącej danej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym.

18C.5. Stosowanie wytycznych

- (25) Niniejsze wytyczne stosuje się od momentu przyjęcia ich przez Urząd. Okres obowiązywania upływa po sześciu latach od dnia wejścia w życie. Po konsultacji z państwami EFTA urząd może z ważnych powodów związanych ze zmianami w funkcjonowaniu Porozumienia EOG wprowadzić zmiany do niniejszych wytycznych przed upływem okresu ich obowiązywania. Po upływie czterech lat od przyjęcia niniejszych wytycznych Urząd sporządzi ocenę wpływu w oparciu o faktyczne dane oraz wyniki szerokich konsultacji przeprowadzonych przez Urząd, a zwłaszcza na podstawie danych dostarczonych przez państwa EFTA. Wyniki oceny wpływu zostaną udostępnione państwom EFTA.

- (26) Urząd stosuje przepisy niniejszych wytycznych do wszystkich zgłoszonych mu projektów pomocy i podejmie decyzje w sprawie planowanych projektów pomocy po opublikowaniu niniejszych wytycznych, nawet jeśli zostały one zgłoszone przez datą przyjęcia wytycznych. W przypadku niezgłoszonej pomocy Urząd stosuje:

— przepisy niniejszych wytycznych, jeżeli pomocy udzielono po przyjęciu niniejszych wytycznych,

— przepisy obowiązujące w momencie przyznania pomocy w pozostałych przypadkach.

18C.6. Stosowne środki

- (27) Jako stosowne środki zgodnie z art. 1 ust. 1 w części I Protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i trybunale urząd proponuje dostosowanie przez państwa EFTA istniejących krajowych programów dotyczących rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych do niniejszych wytycznych w ciągu osiemnastu miesięcy od daty powiadomienia państwa EFTA o decyzji. Państwa EFTA przedstawią Urzędowi potwierdzenie w ciągu jednego miesiąca od daty powiadomienia o decyzji, że zgadzają się na zaproponowane stosowne środki. W przypadku braku jakiegokolwiek odpowiedzi Urząd zakłada, że dane państwo EFTA nie wyraża zgody.

⁽¹⁰⁾ Odpowiadające rozporządzeniu Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającemu szczegółowe zasady stosowania art. 88 Traktatu WE.”

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji 2006/609/WE z dnia 4 sierpnia 2006 r. ustalającej orientacyjny podział środków przydzielonych państwom członkowskim na zobowiązania wynikające z celu europejskiej współpracy terytorialnej na lata 2007–2013

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 247 z dnia 9 września 2006 r.)

Z powodu merytorycznego błędu (w tabeli nr 1 w załączniku pomyłono dwie kwoty dotyczące Łotwy i Litwy) we wpisach dotyczących Łotwy i Litwy w tabeli nr 1 w załączniku do decyzji 2006/609/WE wprowadza się następujące zmiany:

na str. 28 wpisy dotyczące Łotwy i Litwy w tabeli nr 1 w załączniku otrzymują brzmienie:

Państwo członkowskie	TABELA 1 – suma przydzielonych środków (w EUR, według cen z 2004 r.)						
	Regiony kwalifikujące się do finansowania w ramach celu europejskiej współpracy terytorialnej					Dodatkowe fundusze, o których mowa w załączniku II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w paragrafie:	
	Transgraniczne				Ponadnarodowe	§21	§22
	Wewnętrzne	Transfer EISP	Transfer IPA	Razem			
„Latwija	50 791 319	21 417 000		72 208 319	7 617 737		
Lietuva	60 432 203	25 380 000		85 812 203	11 299 892”		

Sprostowanie do decyzji Komisji z dnia 20 stycznia 2006 r. ustanawiającej szczegółowe zasady wykonania decyzji Rady 2004/904/WE w odniesieniu do warunków uprawniających do wydatków w kontekście działań współfinansowanych przez Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców wdrażany w państwach członkowskich

(notyfikowanej jako dokument nr C(2006) 51/1 wersja ostateczna)

(Jedynie teksty w językach: angielskim, czeskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim są autentyczne)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 162 z dnia 14 czerwca 2006 r.)

W polskiej wersji językowej na str. 4 załącznika w zasadzie nr 7 akapit trzeci:

zamiast: „nienastawiony”,

powinno być: „nastawione”.

Sprostowanie do decyzji Komisji z dnia 20 stycznia 2006 r. ustanawiającej szczegółowe zasady wykonania decyzji Rady 2004/904/WE w odniesieniu do procedur dokonywania korekt finansowych w kontekście działań współfinansowanych przez Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców

(notyfikowanej jako dokument nr K(2006) 51/2 wersja ostateczna)

(Jedynie teksty w językach: angielskim, czeskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim są autentyczne)

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 162 z dnia 14 czerwca 2006 r.)

W polskiej wersji językowej na str. 11 w tytule:

skreśla się „systemów zarządzania i kontroli oraz”.
